

Mededeelingen van Huishoudelijken aard.

OPGAVE NIEUWE LEDEN.

Nederland.

Amersfoort: R. A. van Holthoon, 1e Lt. Inf.

Bijeenkomst van 27 Maart 1925 te 's-Gravenhage.

Voorzitter: Generaal-Majoor b.d. H. J. FURSTNER.

De Voorzitter. Mijne Heeren! Ik open deze bijeenkomst en heet U allen welkom in deze verbouwde zaal, waarin, naar ik hoop, evenals in het vroegere lokaal, tal van belangrijke voordrachten zullen worden gehouden.

Aangezien geen mededeelingen van huishoudelijken aard zijn te vermelden, kan ik dadelijk het woord verleenen aan den ritmeester WIRIX tot het houden van zijn voordracht over:

DE LICHTTE BRIGADE EN HARE BEVELVOERING.

De Heer WIRIX: Mijnheer de Voorzitter, Mijne Heeren, wanneer ik hedenavond de eer mag hebben om het onderwerp „De Lt. B. en hare bevelvoering” in te leiden, dan geschiedt dit met zekeren schroom, omdat de Lt. B. een schepping van jongen datum is en wat samenstelling betreft, eenig in haar soort, terwijl langdurige practijk, noch oorlogservaring ons voldoende juiste aanwijzingen kunnen geven om als richtsnoer voor oordeelkundig handelen te dienen.

Ik heb dan ook pas na veel aandrang gevolg gegeven om reeds thans dit onderwerp te bespreken.

De Lt. B. neemt in het verband van onze strijdmacht te velde dezelfde plaats in als legercavalerie bij andere legers. Wat m.i. haar taak zal zijn, hoop ik zoo straks te mogen aangeven. Thans wilde ik aanstippen, dat die taak een

onmishbaren schakel vormt bij de uitvoering van de achtereenvolgend of gelijktijdig te verrichten opdrachten aan alle grootere gevechtseenheden (Lt. B., D. G.) gegeven, dat die taak in dit verband niet alleen niet gemist kan, doch ook volledig uitgevoerd moet worden, hoe de samenstelling der Lt. B. ook moge zijn. En waar de tactiek haar harde eischen stelt, zal de bevelvoering der Lt. B. met de haar ten dienste gestelde middelen aan die eischen moeten trachten te beantwoorden.

M. H. hier zullen zich vele moeilijkheden voordoen, die nog niet geheel kunnen worden overzien.

Is de naam Lt. B. juist gekozen? Ik geloof van wel.

Overal zijn de grootere cav. eenheden van sterke vuurkrachten voorzien om hun strijdwaarde op te voeren. In Frankrijk en België onstond aldus, de zoogenaamde „division légère”. Maar in Frankrijk komt nu de naam van cav. divisie weer naar voren, wellicht daarmede te kennen gevende, dat de kern van die groote eenheid slechts uit cavalerie kan bestaan, wil die eenheid zich ten allen tijde en in elke richting kunnen verplaatsen.

Ook aan onze Lt. B. heeft men terecht vuurkrachten toegevoegd, waarvoor wij dankbaar kunnen zijn. Het zal evenwel nog moeten blijken, in hoeverre het juist is, om die toevoeging ten koste der cavalerie te doen geschieden, met de eene hand te geven en de andere te nemen, en niet de geleidelijke banen van een natuurlijke evolutie te volgen. In elk geval moet geconstateerd worden, dat men in het buitenland niet dien weg is opgegaan, zelfs niet in België, waar de division légère wél een groote eenheid van 3 wapens is, maar waarvan de cavalerie toch de hoofdmacht vormt.

M. H., wij moeten evenwel roeien met de riemen, die wij hebben en moeten trachten „to make the best of it”.

Gaarne zou ik allereerst de oorzaken willen nagaan, die een belangrijken invloed op de tactiek van het wapen en van de lichte troepen in het algemeen hebben gehad, en daarna bespreken de taak der Lt. B., haar organisatie, de bevelvoering en de marschregeling.

L'Instruction prov. sur l'emploi tactique des grandes unités geeft aan „la cavalerie renseigne, couvre, combat en liaison avec les autres armes”. Het is de traditioneele rol, die de cav. altijd gespeeld heeft en nog zal blijven vervullen. Wèl zal zij zich moeten aanpassen aan nieuwe toestanden, een wet, die overal gevolgd moet worden en zal zij dus de wijze, waarop zij haar taak dient te vervullen, dienovereenkomstig moeten veranderen, terwijl organisatie en uitrusting rekening moeten blijven houden met de eischen van het moderne gevecht.

Een belangrijken invloed op het gebruik van het wapen hebben gehad:

- 1e de ontwikkeling van het vliegtuigwezen,
- 2e de groote vuuruitwerking der moderne vuurwapenen,
- 3e de uitgestrektheid der fronten.

Ad. 1e. De gen. GRAZIOLI zegt: „A l'apparition de l'aviation elle (cav.) perdit son apanage absolu dans le domaine de l'exploration, surtout stratégique”.

En terecht. Bij de strategische opheldering gaat het om het verkrijgen van een gezamenlijk overzicht van de groepeerings van 's vijands krachten op diens operatiebasis. In korten tijd moeten alsdan groote belangrijke terreinstrooken worden verkend. En tot die ruimtebeheersching in korten tijd is de cavalerie niet meer in staat.

Die opheldering kan alleen aan vliegtuigen opgedragen worden die op groote hoogte verkennend (plafond 8 K.M.) ons spoedig een indruk kunnen geven omtrent „les zones vides” en „les zones d'activité”. Wanneer wij de schetsen in „De manoeuvre om Limburg” en in de brochure „Over Roermond” bekijken, dan zal men tot het inzicht komen, dat druk spoorwegverkeer naar bepaalde legeringsgebieden en marschen over dag van colonnes ter lengte van 100 K.M. aan luchtverkenning niet kunnen ontgaan.

Geschieden de concentratiemarschen des nachts, dan moet het grootere verkeer overdag in de legeringsgebieden nog voldoende aanwijzingen geven. Dienovereenkomstig geeft het Fr. regl. aan: „L'aviation assure l'exploration lointaine, fournit les premiers renseignements, devance la

cavalerie'', en het Deutsche F. u. G.: „Der tiefe Einblick in die feindlichen Verhältnisse ist für Kavalerie nur selten möglich und daher meist Aufgabe der Flieger''. Terwijl ons G. V. voorschrijft: „hun meldingen vormen den grondslag voor het bepalen van de richting, waarin de lichte troepen ter nadere verkenning moeten worden uitgezonden''.

Conclusie: dat, de strategische oph. dienst niet dan bij uitzondering tot de taak der cavalerie zal behooren en dat zij (bij ons de Lt. B.) thans haar krachten kan sparen om des te meer bij den verk. dienst, veiligheidsdienst en vooral in den slag haar invloed en haar kracht te doen gelden.

Ad. 2 De *grootte vuuruitwerking* der moderne vuurwapenen heeft wel den belangrijkste invloed op de cavalerie tactiek gehad. Ik noem U in de allereerste plaats *de wijze van verkennen*. Door de tegenwoordige bewapening bestaat nog maar in zeer geringe mate de mogelijkheid om tusschen 's vijands veiligheidsafdeelingen door te dringen en mocht dit een enkele maal gelukken, dan is de kans van terugkeeren van ordonnans of patrouille zoo gering, dat het systeem van uitzenden van patrouilles voor grootte en belangrijke opdrachten wel schijnt te hebben afgedaan. De verk. patr. heeft geen kracht om het beveiligde rayon van den vijand binnen te dringen en zorg te dragen, dat de resultaten der verkenning spoedig en veilig worden teruggebracht. Evenmin heeft de verk. patr. kracht om een grootere vijandelijke afdeeling tot ontwikkeling te noodzaken om daaruit conclusiën te kunnen trekken. Daartoe is alleen het *verkenning det.* in staat. In een detachement zijn krachten aanwezig, zoowel tot het voeren van een gevecht als voor het achterlaten van ordonnansenposten voor berichten overbrenging, welke posten daarenboven nog moeten worden beveiligd.

Maar ook het verk. det. (Lt. tr. Div. gr.) is niet meer in staat om de verkenning zoo volledig door te voeren als vroeger het geval was. De verkenning kan nog slechts *in front* geschieden, tot aan de lijn, van waaruit sterke vuren een verder voortdringen beletten; m.a.w. de cavalerie kan slechts de *bereikte fronten melden*.

De geschapen onzekerheid omtrent den verderen toestand op het gevechtsveld, dwong de bevelvoering om naar andere hulpmiddelen uit te zien. Ook hier is luchtverkenning onontbeerlijk om achter de voorste contactlijn waar te nemen. Door die juist afgebakende terreinen bij de verkenning voor cav. eenerzijds en vliegtuigen anderzijds, cavalerieverkenning tot aan de contactlijn, luchtverkenning daarachter (au delà) moest gezorgd worden dat beide organen in één hand kwamen, opdat de verkenningen elkander zouden kunnen aanvullen en beide wapens tot hun recht zouden komen bij opdrachten, waarin het andere zou falen. Zie b.v.b. Ver. V.A. en Lt. B. in de hand van C. V., Ver V. A. en Lt. tr. Div. Gr. in de hand van den D. G. G. Een harmonisch samengaan van beide hulpdiensten werd daardoor verkregen.

In de 2e plaats heeft de groote vuuruitwerking als gevolg, dat de veiligheidszône aanzienlijk moest worden uitgebreid. De Kapt. v. d. Vijver zegt in een van zijn artikelen: „De macht van het moderne vuur is de alles overheerschende factor op het gevechtsveld. De steeds toenemen kracht van dat vuur heeft in den loop van den grooten oorlog een voortdurende evolutie teweeg gebracht in de methoden der gevechtsvoering”. Thans moet een belangrijke troepenmacht veiligheidsmaatregelen nemen tegen verrassingen door 's vijands art. vuur op groote afstanden, maatregelen, die moeten bestaan in het waarschuwen, wanneer de vijand tot op een afstand van plus minus 15 K.M. is genaderd, veiligheidsmaatregelen die niet genomen kunnen worden door de troepen belast met den normalen veiligheidsdienst, omdat hun werkingssfeer te gering is.

Daartoe is de aanwezigheid van een ander element noodig. Ik wijs hier op de Lt. troepen per divisiegroep, waarvan langzamerhand het groote belang erkend wordt en op de noodzakelijkheid om deze zoo sterk mogelijk te maken, grootendeels ten koste van de lichte troepen aanvankelijk per divisie toegewezen. Want dan alleen is er kans, dat zij zich op minstens 10—15 K.M. voor het front der divisiegroep kunnen handhaven en dus kunnen voorzien in de beveiliging op

grooten afstand. Dat het scheppen van deze groote veiligheidszône ook gedurende den toestand van rust door de Lt. troepen der Divisiegroepen dient te geschieden is logisch. Die veiligheidsdienst mag niet worden onderbroken.

In de beveiliging op grooten afstand vinden de cavalerie en wielrijders dus een dankbare taak. Hun gebruik heeft zich hier al weer aangepast aan de behoeften van het hoofdwapen. Ook de Lt. B. zal, zooals wij later zullen zien, daarbij een rol vervullen.

De groote vuuruitwerking der moderne wapens dwingt de cav. om *massaopstellingen* te vermijden.

De gen. SORDET b.v. werd in zijn afwachtingsopstelling bij Perwez op 18 Aug. '14 heftig beschoten door D. artillerie, die aanwijzingen van vliegeniers verkreeg. Gesloten formatiën zijn door hun kwetsbaarheid in de nabijheid van den vijand niet meer te gebruiken. Dit heeft een grooten invloed op de leiding gehad; b.v. uitbreiding van commandogroepen, ontwikkeling van den verbindingsdienst, grootere zelfstandigheid van onder Cn voor wat betreft de keuze van vorm voor hun onderdeel, leiding door bevelen inplaats van door signalen en commando's enz.

De groote vuuruitwerking heeft de *strijdwijze* der cavalerie gewijzigd. „La puissance du feu s'est affirmée écrasante". Het gevecht te paard is op den achtergrond getreden „Eine Attacke ist nur möglich, wenn der Feind nicht mit erheblicher Feuerkraft gegen das Anreiten wirken kann". De cav. moet thans te voet leeren strijden met of zonder behulp van haar artillerie en zonder daarbij haar beweeglijkheid te verliezen. Doet zij afstand van de mogelijkheid en van den drang tot snelle verplaatsing, dan verliest zij tevens de kans om verrassend op te kunnen treden en daarmee het uitzicht om met een tijdelijke overmacht aan vuur den vijand de wet voor te schrijven. Hoe minder beweeglijkheid en hoe langer voorbereiding, des te grooter zekerheid om op een meer voorbereiden en dus sterkeren tegenstander te stuiten. *Manoeuvreren te paard (per rijwiel)* en *strijd te voet*, is het beginsel, dat thans gevolgd moet worden. Manoeuvreren te paard om verrassend de vuurkrachten

tegenover het aanvalspunt te brengen of te omvatten, gevecht te voet om door gelijktijdig inzetten van zooveel mogelijk vuurkrachten onmiddellijk een tijdelijk overwicht te krijgen.

De groote vuuruitwerking heeft ten slotte grooten invloed op de organisatie en op de uitrusting gehad. Wilde de cavalerie haar opdrachten tegenover met sterke vuurkrachten bewapende tegenstanders vervullen, dan moest ook zij van meerdere aanvals- en verdedigingsmiddelen worden voorzien.

Had de cav. door haar optreden vroeger uitsluitend een moreel effect, waarbij na een hevige en kortstondige crisis, de overwinnaar dikwijls meer uitgeput was dan de overwonnene, en de gevolgen slechts korten tijd nawerkten; „aujourd' hui la cavalerie est devenue comme l'infanterie, une arme à effet". De gevolgen van haar optreden zijn van meer blijvenden aard geworden, waardoor operaties gemakkelijker kunnen worden doorgezet.

Ad 3. Invloed van de uitgestrektheid der fronten.

Als logisch gevolg van de grootere uitgestrektheid der fronten, zal over een langere lijn contact moeten worden opgenomen, een noodzakelijkheid, die voor een mogendheid met gering aantal lichte troepen, naar verhouding grootere bezwaren zal medebrengen.

De legercavalerie zal mede door die grootere frontbreedte gedwongen worden eerder het front vrij te maken om haar bewegingsvrijheid niet te verliezen. Oorzaak, dat een grooter beroep op de verkenningsdetachementen zal moeten worden gedaan en van hen meer zal worden geëischt. Daarover later meer.

En ten slotte vermeerderd de breede groepeerings de kans op overvleugeling van den zwakkere, zelfs al heeft deze, steunend op het groote defensief vermogen van ijle liniën, een voor zijn krachten maximum breedte ingenomen.

Al is het moreele effect van een overvleugeling aanvanke-lijk grooter dan de werkelijke invloed door verliezen (Lodz) en al zal de vuurkracht der automatische wapenen een plotselinge catastrofe kunnen verhinderen, toch zullen

bij den zwakkere *troepen* aanwezig moeten zijn, die dat eerste succes van een omtrekking moeten neutraliseeren om verdere *débaües* te voorkomen. Beweeglijke grootere eenheden, die bij voorkeur reeds den aanvang van een vijandelijken opmarsch tot omtrekking leidende, kunnen vertragen dan wel verhinderen, zijn daardoor voor kleine machten, zooals wij, van onmisbare waarde geworden. En beweeglijk moeten die troepen zijn, om zoo spoedig mogelijk het contact met 's vijands dreigende omtrekking te kunnen opnemen d.w.z. reeds zoover mogelijk van den eigen bedreigden vleugel af.

Nog een ander gevolg van de uitgestrektheid der fronten door de in het gevecht gebrachte massa's, is geweest, dat het terrein als zoodanig een minder overwegenden invloed op de gevechtshandelingen heeft gekregen. Bij den wedloop naar zee, heeft men in elk soort terrein moeten vechten, ook de cavalerie en CARRÈRE zegt dan ook juist, dat voor de uitdrukking „dat is geen terrein voor cavalerie” thans geen plaats meer is. Wij moeten ons zelf inprenten, dat terrein, dat vroeger niet geschikt was, voor groote ruitermassa's *thans het ideale terrein* is geworden voor verrassingen, voor snelle gedekte verplaatsingen van vuurkrachten naar punten waar men de cavalerie het minst zou verwachten.

Deze invloeden, die het gebruik der cavalerie zoo sterk hebben doen wijzigen, hebben geen invloed gehad op de hoofdopdrachten van het wapen. De cavalerie is nog even als vroeger gebleven vóór den slag een orgaan van de bevelvoering voor de verkenning en de beveiliging. Gedurende den slag moet zij als gevolg van noodzakelijkheid van samenwerking van alle krachten daaraan medewerken; haar actie moet daarbij de inleiding vormen voor haar verder gebruik na den slag.

Na den slag, vormt zij het middel tot uitbuiting van het succes door een „rücksichtslose” vervolging of tot dekking van een terugtocht.

Van die 3 perioden zijn uit een cavaleristisch oogpunt die van vóór en na den slag de belangrijkste, omdat alsdan haar taetiek, gegrond op beweeglijkheid en vuurkracht, wegens

ruimte en bewegingsmogelijkheid, ten volle kan worden toegepast.

Uit een oogpunt van de algemeene bevelvoering kan moeilijk uitgemaakt worden, wanneer het ruiterswapen met aanhang (voor onzen toestand de Lt. B.) de belangrijkste taak te vervullen heeft.

In elk geval zal in den bewegingsoorlog, waarmede elke toekomstige strijd zal aanvangen, voor de cavalerie, en voor onze toestanden voor de Lt. B. een belangrijke taak zijn weggelegd, waarbij haar rendement niet alleen afhankelijk is van de bevelvoering dier brigade, maar in de eerste plaats (chronologisch) van de hogere bevelvoering, die haar de opdrachten verstrekt. De groote oorlog heeft in dit opzicht genoeg verkeerd gebruik van cavalerie doen zien (Engelsche cavalerie bij Mons).

DE TAAK DER Lt. B.

De cavalerie is immer het verkenningswapen bij uitnemendheid geweest en het is niet te verwonderen, dat zij thans nog met de wielrijders en met de haar toegevoegde hulpwapens in de 1e plaats is aangewezen om het *verkenningsoorgaan* van het H. V. voor verkenningen op aarde te vormen.

Dat verkenningsoorgaan neemt bij ons een bijzonder belangrijke plaats in en wel door de omstandigheid, dat ons veldleger gewoonlijk tegen overmacht en met een of beide *niet* aangeleunde vleugels zal moeten optreden en dus menigmaal zelfs aan beide zijden aan omtrekking zal blootstaan. Het tijdig bepalen van de „contour apparent” van den vijand om de mogelijkheid van een omtrekking te kunnen beoordeelen, verkrijgt daarmede voor onze verhoudingen een verhoogde beteekenis.

De Lt. B. aanvankelijk in front verkennend, *beveiligt* tevens het Veldleger door haar verkenningsmaatregelen en door haar opstelling.

Zoodra echter de Lt. B. gedwongen wordt het front te verlaten en naar de meest bedreigde flank uit te wijken, zal zij aldaar niet alleen de verkenning moeten voortzetten,

maar een tegenwicht moeten vormen tegen beweeglijke operatieve eenheden, die een omtrekking zullen trachten uit te voeren.

In beide gevallen zien wij dus verkennen en beveiligen samengaan maar niet in dezelfde intensiteit.

In de 1e periode (Lt. B. vóór het front) is de *wil naar verkennen*, naar zien, weten, inwinnen van inlichtingen, het grootst, zal de grootste aandacht aan het dirigeren en aan den dienst der verk. detn. gewijd worden, de marsch van het overige gedeelte der Lt. B. wordt daaraan ondergeschikt gemaakt. In de 2e periode (Lt. B. op de flank) echter domineert de *eisch van vleugelbeveiliging* en het gereed stellen van het gros der Lt. B. zij- en voorwaarts van de meest bedreigde flank.

Een splitsing der Lt. B. in tweeën om beide vleugels te dekken zal niet mogelijk zijn.

Ik geloof, dat het goed is, daarop de aandacht te vestigen, temeer omdat een bedreiging van een vleugel voor onze verhoudingen met ons niet groot legerfront allerbedenkelijkste gevolgen kan hebben.

Die eisch van vleugelbeveiliging kan eenig perspectief openen voor het gebruik der Lt. B.

Immers moet in de 2e periode à tout prix over dat uiterst mobiele lichaam der Lt. B. beschikt worden, dan moet dit onwillekeurig de wijze van uitvoering van den verkenningsdienst in de 1e periode beïnvloeden.

Ik noem U *het sparen van het gros der Lt. B.* het niet inzetten van dat gros in gewaagde ondernemingen, die een later gebruik zouden kunnen uitsluiten of vertragen, geen zoeken naar een strijd met het gros der vijandelijke cavalerie (punt 132 F.u.G.). In dit verband wijs ik op punt 11 Belgische V.V., waarin deze strijd min of meer verboden wordt, om de cavalerie zooveel mogelijk voor den hoofdstrijd intact te houden, tenzij buitengewone omstandigheden dien strijd wettigen. Daarenboven zal het afrekenen met de vijandelijke cavalerie nu niet meer zoo gemakkelijk gaan, omdat elke partij een groote vuurkracht, dus groote strijdwaarde bezit om aan een dergelijk offensief optreden paal en perk te

stellen, zie b.v. de zwakke Belgische cav. div. bij Haelen tegenover de Duitse 2e en 4e Cav. div.

M.H. het succes is daarbij dikwijls aan den zwakkere, die den sterkere van diens belangrijke taak afhoudt.

Een dergelijke gezochte strijd zou ook veel tijd kosten, die de verplaatsing der Lt. B. naar een vleugel, waar zij reeds bij een onderlingen afstand van pl. min. 20 K.M. behoort te staan, in belangrijke mate zou vertragen en misschien zelfs oorzaak zou kunnen zijn, dat de Lt. B. te laat daadwerkelijk op den bedreigden vleugel kan ingrijpen.

Het 1e gevolg van het sparen en ontzien van het gros der Lt. B. in de 1e periode is, het moeten uitzenden van sterke verk. detn., die zich lang zelfstandig kunnen handhaven en dus een verder ingrijpen van onderdeelen der Lt. B. moeten voorkomen. Deze detn. moeten niet alleen bestaan uit voldoende cavalerie voor de eigenlijke verkenning in het tusschenterrein, maar ook versterkt worden door vuurkrachten als Z.M., wielrijders, gepantserde auto's, zoodat zij zwakke verk. afdeelingen kunnen terugwijzen, door kunnen dringen tot meer belangrijke afdeelingen en daar den contour kunnen bepalen. v. Poseck, Chef Staf 1e Cav. Korps deelt mede dat hij gedwongen was om de oph. detn. sterk te maken, wegens den sterken weerstand, dien de vijandelijke cavalerie bood. In Rusland hadden de verk. det. een sterkte van 2 of meer eskadrons met mitrailleurs en geschut. patrouilles een sterkte van 30 en meer ruiters, terwijl voor het overbrengen van berichten niet ordonnansen maar ordonnanspatrouilles gebruikt werden.

Een 2e gevolg van het tijdig ter beschikking moeten hebben van de Lt. B. voor vleugelbeveiliging is het feit, dat indien mogelijk genoeg genomen moet worden met het bepalen van den „contour apparent” van den vijand *uitsluitend* door de verk. detn., dus zonder hulp van het gros der Lt. B.

Een verkenningsgevecht met de geheele Lt. B. is ook moeilijk uit te voeren, omdat dit veel tijd kost en de Lt. B. op een onaangename wijze tusschen de beide legerfronten zou worden opgesloten en te laat op haar post zou zijn

als beveiliging tegen een operatieve vijandelijke omtrekking. Slechts het ingrijpen nabij een vleugel tot steun van een verk. det. zou nog mogelijk geacht kunnen worden.

Daarenboven wat beteekent de enorme krachtsinspanning der Lt. B. op een enkel gedeelte van eenige K.M., in verhouding tot het totale op te helderen front, terwijl de bepaling van de vleugels voor de Algemeene bevelvoering het belangrijkste is?

La prise de contact est progressive!

Bij ons zal het contact allereerst opgenomen worden door de Lt. B., daarna door de lichte troepen der Div. groepen en ten slotte door de verschillende voorhoeden.

Het Fr. Cav. regl. II geeft in punt 62 aan, wanneer de verk. det. over het geheele op te helderen front tegenover een lijn zijn gekomen, waardoor zij niet heen kunnen dringen, zij den contour apparent van den vijand hebben bepaald, achter welke lijn alleen door luchtverkenning nadere gegevens zijn te verkrijgen. De D. C. grijpt alleen in „si l'orientation générale de sa mission le comporte”.

M. H., ook hier lees ik in, dat e.q. genoeg genomen moet worden met de verkenningsresultaten der verk. detn., des te eerder dus bij ons, waar nog grooter belangen op het spel staan en waar voor de Lt. B. nog een hoofdrol is weggelegd.

Ik wil nog even uit het Belgische V. V. punt 16 aanhalen, „Les troupes légères précisent ce contour apparent... en déterminant la situation et la force, au moins des éléments de garde de l'ennemi”. M. a. w. wanneer de verk. detn. de contour apparent van de troepen belast met de onmiddellijke beveiliging, bepaald hebben, zijn voldoende gegevens beschikbaar.

Nu, ik geloof, dat wij dat ook met een gerust geweten aan onze verk. detn. kunnen overlaten en zodoende de groote kracht der Lt. B. daarmee tot een later stadium kunnen bewaren.

Ik constateer een verschuiving van invloed op de resultaten der verkenning naar de verk. detn. De invloed, van C. Lt. B. bestaat in het oordeelkundig dirigeren van zijn detn. en het e. q. aanvullen van zijn verkenningsnet.

Bij de beschouwing over de Lt. B. als verkenningsorgaan moet ik nog 2 heerschende opvattingen tegenover elkander stellen en wel: a. de Lt. B. bevindt zich aanvankelijk vóór het front en verplaatst zich daarna naar een vleugel; b. aan de Lt. B. wordt onmiddellijk een opstelling op een der vleugels aangewezen, terwijl de verkenning in front voor een groot deel aan de Lichte troepen der Div. Gr. wordt overgelaten.

M. i. is aan de opvatting, waarbij de Lt. B. direct een plaats op een bepaalden vleugel inneemt, het nadeel verbonden, dat daarmee vooruit geloopt wordt op de gevechtsgroepering der grootere eenheden. Politieke toestand en geografische verhoudingen zullen gewoonlijk wel aanwijzingen kunnen geven omtrent den vleugel, die allereerst voor dekking door de Lt. B. in aanmerking komt, maar ook dan zou ik een dergelijke aanvankelijke opstelling niet darven voorstaan, omdat:

1e. de afstand tusschen Lt. B. en verk. detn. te groot wordt,

2e. de C. Lt. B. zeer moeilijk aanvullende verkenningen kan doen verrichten,

3e. de beveiliging van het geheel op grooten afstand en de vrijheid van handelen van den A. B. minder gewaarborgd zijn.

Bevindt de Lt. B. zich aanvankelijk vóór het front, dan kan de bevelvoering haar daarentegen hetzij naar den linker, hetzij naar den rechtervleugel dirigeeren en de strategische verkenning met meer kracht worden doorgevoerd.

Bij het 2e offensief in Elzas Lotharingen tegenover Mühlhausen had de generaal PAU aanvankelijk de 5e cav. Div. voor en op zijn rechtervleugel, en moet deze zich daarna vóór langs het front in 2 dagnarschen naar den anderen vleugel verplaatsen (Afstand pl. min. 35 K.M. Afstand tusschen legerfronten, na de verplaatsing pl. min. 16 K.M.).

Er is nog iets. De verkenning op grooten afstand in front kan niet aan de lichte troepen der Divisie-groepen worden overgelaten. De prise de contact der Lt. B. heeft een geheel ander doel, dan het zoeken der gevechtsaanraking door de

lichte troepen, die op 10 à 15 K.M. voor hun Divisiegroep marcheerend, ieder in hun eigen marschstrook voor de *beveiliging* op grooten afstand zorg dragen en gegevens moeten verzamelen voor het ontwerpen van het *gevechtsplan* der betrokken Div. groep. M. H., die lichte troepen moet men beschouwen als „essentielement des éléments de sûreté”, wier verkenningssfeer lang niet ver genoeg vooruit grijpt om inlichtingen voor het H. V. van belang te kunnen inwinnen.

Al hun berichten komen eenvoudig te laat en het is toch niet goed verdedigbaar om aan enkele troepen, staande onder D. G. C. een opdracht ten behoeve van het H. V. te geven.

Als voorbeeld van een opstelling van legercavalerie op een vleugel en daardoor onvoldoende verkenning in front, haal ik aan de opstelling van het Engelsche leger op 23 Aug. '14. (schets I) Ie en IIe Legerkorps in de lijn Condé, Mons. Bray, 5e cav. br., bij Binch, rest. cav. div. als reserve bij Thulin. De verkenning in front ten bate der legerleiding was door French opgedragen aan de 5e cav. br. bij Binch, benevens aan enkele eskadrons uit Thulin.

Deze verkenningen gingen niet verder dan Soignies en Nivelles (18—20 K.M.) Pas 3 uur nam. 23 Aug. werd de opmarsch van sterke D.-krachten gemeld. Ondanks de aanwezigheid van een cav. div. werd niet ontdekt dat op 22 Aug. de voorste lijn van het Ie D.-leger de omstreken van Soignies bereikt had, dat vier Duitsche legerkorpsen op een dagmarsch afstand in een breed front van 30 K.M. aanmarcheerden, dat op 21 en 22 Aug. de 4e en 9e cav. div. voor het Engelsche front marcheerden, hetwelk toen door ALLENBY was bezet. Den Duitschen opmarsch moest FRENCH van JOFFRE hooren. De verrassing was groot en alleen gelegen in een verkeerde opstelling der cavalerie die niet vooruitgeschoven was om in de strategische verkenning te voorzien.

Ik meen dan ook, dat het alle voordeelen aanbiedt, indien bij grooten afstand tot den vijand, de Lt. B. zich aanvankelijk vóór het legerfront bevindt, al behoeft dit nu juist niet voor het midden te zijn, teneinde op die wijze:

1e. de verkenningen in front te kunnen aanvullen en moreelen steun te geven aan de verk. detn. en

2e. door haar opstelling een zekere mate van veiligheid te geven aan een groot gedeelte van het legerfront en zorg te dragen voor de vrijheid van handelen van de legerleiding.

Maar kan de Lt. B. zich lang voor het front handhaven?

De grafische voorstelling in schets 2 kan ons dadelijk eenig licht verschaffen. Deze leert ons: a. dat bij een afstand van 20 K.M. tot den vijand, de Lt. B. het front verlaten moet hebben, anders zou zij zich te midden van de werkings-sferen van de lichte troepen der Div. gr. moeten bewegen of met haar gros te dicht de vijandelijke opstelling naderen; b. dat, indien de Lt. B. zich bij een onderlingen afstand van 35 K.M. pas zijwaarts gaat verplaatsen, dit als een uiterst minimum moet worden beschouwd en dan nog zelfs een toestand schept waarbij de Lt. B. een flankmarsch op 10 K.M. afstand moet verrichten, afgezien nog van de kans, dat op dat moment juist geen geschikt wegennet voor een laterale verplaatsing te vinden is.

Schets 3 doet zien, dat het aanbeveling verdient om bij een onderlingen afstand van 2 dagmarschen (50 K.M.) de Lt. B., vóór en zijwaarts terrein te doen winnen. C. Lt. B. moet dan tijdig aanwijzingen van het H. V. ontvangen, welke vleugel de meest gewichtige is.

In het W. J. '23 komt de ritmeester FABUS ook tot dezelfde getallen.

Aannemende, dat de Lt. B. aanvankelijk 20 K.M. vóór het legerfront staat — een grootere afstand is zelfs nadeelig met het oog op de latere verplaatsing naar een vleugel en de verk. detn. zich op 15 K.M. vóór de Lt. B. bevinden, dan zijn deze niet in staat om tijdig de greus van 2 dagmarschen afstand aan te geven, het moment waarop de Lt. B. zijwaarts terrein moet winnen.

De gevolgen zijn:

1°. noodzakelijke toewijzing van een Ver. V.A. om in de bepaling van dat moment tegemoet te komen en

2°. moeilijke verbinding tusschen verk. detn. en de zich zijwaarts verplaatsende Lt. B. welke moeilijkheid onder-vangen moet worden. „Zwischen Aufklärungsabteilung und Kav. Div. ist stets Verbindung durch technische Nach-

richtenmiddel anzustreben (148 F. u. G.). Ook in Frankrijk wordt bij elk verk. det. in principe een radiopost ingedeeld. Wij moeten dus over gemakkelijk vervoerbare radioposten beschikken, die de verk. detn. kunnen volgen, anders komt er van de berichtenoverbrenging niets terecht of de berichten komen te laat binnen. 2 à 3 radioposten per reg. huz. op draagpaard vervoerd, is geen overdreven eisch. Radioposten op zijspanwagen behooren bij de bataljons wicrijders te worden ingedeeld.

Naast deze theoretische beschouwing wilde ik U uit de krijgsgeschiedenis een voorbeeld geven *van legercavalerie* die het front aldus verlaat (schets 4).

Het 8e D. Leger was op 4 Sept. '14 opgesteld in de lijn Wormditt—Ortelburg om tegen Rennenkampf op te rukken, die tusschen Oostzee, Wechlau, Gerdauen, Biälla stond. De 1e cav. div. stond tot dekking vóór het front, terwijl de 8e cav. div. zich bij Möhringen verzamelde. Op 6 Sept. was het D. front in de lijn Bartenstein—Rudezani, de eerste cav. div. vóór het front tusschen Barten en Korehen, 8e cav. div. bij Sensberg. Afstand tot de Russen 45 K.M., legerfront 100 K.M.

Op 7 September bij het verder voorwaartsrukken, wijkt de 1e cav. div. naar den Z. vleugel uit om het front vrij te maken en zich over de vesting Lötzen naar den Z. vleugel te begeven, daarbij later gevolgd door de 8e cav. div. De Russen hadden zich versterkt, marcheerden niet voorwaarts, zoodat met het uitwijken nog tot op een onderlingen afstand van 40 K.M. kon gewacht worden. Het uitwijken geschiedde in Z. richting omdat v. HINDENBURG den Z. vleugel der Russen wilde omvatten. Op 9 Sept. gaan beide cav. divn. op den buitenvleugel I legerkorps voorwaarts.

Een ander voorbeeld (schets 5). Het D. 9e Leger onder v. MACKENSEN, begin Nov. '14 gevormd, zou een flankstoot doen op den N. vleugel van het Russische leger, dat bezuiden Lodz ten aanval vooruit ging.

Op 10 Nov. stond het 9e Leger gereed (zie schets) v. RICHTHOFEN met 6e en 9e cav. div. vóór den linker vleugel, cav. korps FROMMEL vóór den rechtervleugel. De Russen hadden Wloziaweck en Lubraniec bezet met het Ve Sibe-

rische korps, om Lodz stond het 2e Leger, daarbij cav. korps, Niwokow (4½ cav. div.).

XXV res, I res, XX en v. Riehthofen zouden het V. Sib. Korps aanvallen, de twee eerstgenoemden in front, XX bij Lubranice v. RICHTHOFEN in den rug bij Lubien. Ook hier zien wij dus bij deze groep de cav. aanvankelijk 30 K.M. vóór het front der 3 legerkorpsen (frontbreedte 60 K.M.), op een afstand van 2 dagmarschen tusschen D. en R. *nog* voor het front, daarna Zuidwaarts afbuigende om het front vrij te maken en den Z. vleugel der Russen te omvatten.

Na het gevecht op 13 Nov. op dezen vleugel, wordt de 6e cav. div. blijkbaar gedurende den nacht van 13/14 Nov. naar den anderen vleugel verplaatst, tenminste daar stond zij op 14 November.

In chronologische volgorde krijgen wij dan als 2e belangrijke taak der Lt. B. de vleugelbeveiliging.

Zoodra de legerecavalerie (Lt. B.) in front niet meer werkzaam kan zijn, moet zij zich naar een vleugel verplaatsen, omdat daar de eenige plaats is, waar zij nog van haar hoofdeigenschap „beweeglijkheid” kan gebruik maken en omdat uit een operatief oogpunt daar haar aanwezigheid gewenscht is om te kunnen inwerken op 's-vijands vleugel, e.q. een overeenkomstige bedreiging tegemoet te gaan. Die opstelling leent zich ook het beste om een vervolging in te leiden of tegen te gaan.

M.H. „Die Kampfaufgaben sind in den Vordergrund getreten”, en de overste BRANDT vergelijkt de cav. heel juist thans met *pantserkruisers* in stede van vroeger met *lichte kruisers*. Zoowel in Duitschland als in Frankrijk is er eenheid van gedachte omtrent het gebruik der legerecavalerie na afloop van den oph. dienst. F. u. G. spreekt in 86 van „Schutz der eigenen Armeeflügel” in 86 „dasz neben der operativen Fernaufklärung die Umfassung der feindlichen Heeresflügel die wichtigste Aufgabe der Heereskavallerie ist”. In 90 wanneer in front geen gelegenheid tot cav. werkzaamheid is, „hat die Heereskav. meist ihre Aufgabe gelöst und gehört falls nicht dringende Notwendigkeiten vorliegen, auf einen

Heeresflügel oder hinter die Front als bewegliche Heeresreserve.

Instruction Prov. 57 „Pendant la bataille, si l'espace le permet, elle trouve généralement son emploi à une aile du dispositif pour protéger un flanc ou participer à une manœuvre de débordement; derrière un front continu, elle constitue une réserve de feu particulièrement, mobile”.

Van een „front continu” zullen wij wel bijna nimmer kunnen spreken, zoodat een plaatsing onzer Lt. B. als mobiele reserve achter het legerfront wel tot de hoogste uitzonderingen zal behooren.

Die legercavalerie (Lt. B.) behoort zoo mogelijk *voorwaarts* van een eigen legervleugel opstelling in te nemen, om in gunstige richting offensief te kunnen ingrijpen en om over ruimte te kunnen beschikken voor een defensief optreden. Tenslotte kan uit een meer voorwaartsche opstelling de verkenningsdienst gemakkelijk geleid worden.

Als voorbeeld van defensieve vleugelbeveiliging noem ik: 1e (schets 6) De opstellingen der 1e en 4e cav. div. op resp. den N. en Z. vleugel van het 10e en 8e Duitse leger, die gezamenlijk in Februari 1915 vooruitgingen, welke veldtocht tot de schitterende omsingeling bij de Masurische meeren leidde. De 1e cav. div. moest gesteund door 2 brigaden infanterie tegen het R. cav. korps Leontiew (2½ cav. Div.) beveiligen, de 4e cav. div. tegen R. bedreigingen vanuit Osowiec.

2e. De 1e cav. brigade op den Z. vleugel (schets 4).

3e. De Belgische cav. div. bij Haelen (schets 7) en bij Putte (schetsen voordracht maj. LAMBOUY).

Daar waar kans op omtrekking van beide vleugels bestond zien wij de D. ook beide vleugels door cav. beveiligen zie b.v. schets 6 en schets 5, waaraan ik toevoeg, dat het cav. korps HOLLEN gedurende de operatie werd aangevoerd en ingezet op de N. O. flank.

Dit geeft te denken voor het geval, dat ons Veldleger tegenover een overmachtigen tegenstander moet optreden en geen aanleuning mogelijk is. Een gedeelte der Lt. B. afscheiden, die toch al zoo zwak aan cavalerie is? Ik

geloof, dat de beveiliging op den meest bedreigden vleugel dan zeker niet voldoende zou zijn. De divisiegroepscavalerie op den anderen vleugel zou met een gedeelte van de vleugeldivisie met de beveiliging moeten worden belast. B.v. bij den opmarsch vóór den slag bij Tannenberg had v. HINDENBURG de 1e cav. brigade op zijn O. vleugel en de inf. brigade MUHLMANN op zijn W. vleugel; deze brigade had op een gegeven moment de 15e R. cav. div. in haar rug en werd dus sterk bedreigd.

In elk geval is een behoorlijke beveiliging van onze beide vleugels een vraagstuk van meer dan academisch belang. Onze Lt. B. is nauwelijks sterk genoeg om op één vleugel haar plicht te vervullen en met weemoed zal iedere cavalierist de beide opgeheven regimenten huzaren herdenken, die thans door de moderne frontuitbreiding bij den vijand in een klein leger als het onze, niet gemist konden worden.

Want hoe kleiner leger, des te grooter moet naar verhouding de macht aan cavalerie (lichte troepen) zijn om alle eventualiteiten te kunnen keeren.

Met enkele voorbeelden wilde ik U de gevaarlijke positie van legercavalerie schetsen, die op een vleugel opgesteld zelf in de flanken bedreigd wordt.

v. HINDENBURG wilde RENNENKAMPFS leger aanvallen met omvatting van diens Z. Vleugel (actie volgende op die aangegeven in schets 4). Op 9 Sept. stonden de 1e en 8e cav. div. onder Breech op den rechtervleugel, terwijl rechts achterwaarts geëchelonneerd volgden de res. divisien van v. D. GOLTZ, v. MORGEN en 1e cav. brigade. Op dien datum kwamen uit Z.O. richting sterke R. colonnes op de flank van de beide cav. div. De cavalerie vond hier bescherming door de achterwaarts opgestelde troepen en kon zodoende haar operatief doel (omtrekking) vervolgen, al werd die actie tijdelijk door de bedreiging onderbroken. Nog moeilijker wordt de toestand, wanneer tegen overmachtigen vijand optredend, de legercavalerie op den vleugel staande tegenover zich vindt opmarcheerende vijandelijke infanterie, terwijl vijandelijke cavalerie, haar tracht te omtrekken (schets 7) zie b.v. de Belgische cav. div. op 17 Aug. '14

bij Haelen. I D. leger in de lijn Kermpt-St. Trond, 2e cav. div. bij Beverloo.

In de voordracht van den maj. LAMBOOX is het verder verloop van de terugtocht van het B. leger op 18 Aug. na te gaan, en hoe de B. cav. onmiddellijk terugtrok, zich daarbij zelf's door de 2e inf. div. liet dekken.

Ik kan daaraan nog toevoegen, dat op 17 Aug. aan de cav. div. nieuwe bevelen waren gegeven, tot dekking van den linkervleugel, toen D. inf. Haelen aanviel te 9.30 v.m., dat op 18 Aug. door Cav. C. bevelen gegeven werden tot verzameling der Cav. div. bij Strijck, (behalve eenige wielrijders bij Zelck en Diest), dat de verzameling te 10.40 v.m. gereed was en de gen. WITTE te 10.55 v.m. aan het H. V. meldde, dat hij op Hauwert terugtrok. Te 14.15 was hij te Hauwert en vernam toen, dat de D. cav. be N. de lijn Diest-Aerschot gekomen was.

Nog een ander merkwaardig voorbeeld is de opstelling van v. d. MARWITZ bij Roije (schets 8) Sept. '14. Gedurende het formeeren van het 6e Fransche leger werd aan een cav. korps (3e en 10e cav. div.) opgedragen den opmarsch van dit leger te dekken, om met de 3e tegen den D. noordelijken vleugel in te grijpen en met de 1e front te maken tegenover een bedreiging van v. d. MARWITZ.

Aan D. zijde moest v. d. MARWITZ (2.7 en 9 cav. div.) den rechtervleugel IX Res. korps bij Lassigny dekken,

op 21 Sept. de linie Roije, Amy behouden,

op 22 Sept. den opmarsch 6e D. leger dekken. Op het bericht, dat sterke vij. krachten van Montdidier naar Roije marcheerden, foutief bericht, bezet v. d. MARWITZ de hoogten beO. Roye,

op 23 Sept. kijgt hij opdracht de vij. omvatting te verhinderen. Door opdringen der Franschen gaat hij terug in de lijn Béthancourt — Freniche.

Wij zien hier het cav. corps v. d. MARWITZ het Fransche 4. C. A. in 4 *achtereenvolgende stellingen* ophouden, terwijl 4 Fransche cav. div. op zijn N. flank stonden, 10e bij Vermandavillers en 1e en 5e bij Péronne, 5e bij Chaulnes.

Dit is een action retardatrice in grooten stijl en met den

ritm. FABUS ben ik van meening, dat niet genoeg aandacht kan worden gewijd aan deze methode van gevechtsvoering, waarvan de leiding zoo enorm moeilijk is.

Vergelijken wij beide voorbeelden, dan zien wij dat de B. cav. bij Haelen aanvankelijk weerstand biedt met 3 esk. en 3 comp. wielrijders, waarachter een gros van 13 esk. 3 batt. en 1 comp., terwijl v. d. MARWITZ alle mogelijke moeite doet om de offensieve vleugelbedreiging door een action retardatrice te beletten en zich wederom naar den buitenvleugel begeeft, zoodra infanterie hem heeft afgelost. Deze voorbeelden moeten ons belang inboezemen, omdat onze Lt. B., waarschijnlijk eventueel in een dergelijke bedreigde positie zal komen te staan en ons voor de uitvoering van een opdracht zal stellen, die verre van gemakkelijk is.

Voorwaarden om aan die opdracht te kunnen voldoen zijn;

1e. het zooveel mogelijk bijeen houden der Lt. B. om een groote kracht voor een gevechtsactie ter beschikking te hebben en nog daarbij een sterke reserve te paard(!?) te kunnen afzonderen voor de eigen beveiliging. Dus gepaste zuinigheid met het uitzenden van verkennings-elementen op aarde en een intensief gebruik van de toegevoegde Ver. V. A.

2e. het zorg dragen voor *ruimte* door het innemen van een opstelling voldoende zij- en voorwaarts gelegen. Een opstelling goed zijwaarts kan tijdwinst geven door gedwongen grootere inleidende bewegingen van een vijandelijke omtrekking; een opstelling flink voorwaarts verzekert het bezit van een voldoende diepe terreinstrook om daarin achtereenvolgens weerstand te bieden en tijd te winnen. Wie beveiligen wil, moet op een behoorlijken afstand de bedreiging te gemoet gaan. In Fr. cav. regl. II is aangegeven, dat de betrokken cav. div. snel de bedreigde flank moet bereiken „en y prenant le plus loin possible, le contact de l'ennemi.

3e. een uitgebreide verkenningsdienst, v. l. door luchtverkenning om den C. Lt. B. steeds op de hoogte te houden

van den toestand rondom hem, tot bewaring van zijn bewegingsvrijheid.

4e. een constante beveiliging op grooten afstand.

5e. de mogelijkheid tot snell e verplaatsing der Lt. B. moet op elk moment onder de oogen kunnen worden gezien (beweeglijkheid!).

6e. e.g. versterking der Lt. B. door inf. en artillerie.

Geschiedt de verkenningsdienst gedurende de vleugelbeveiliging op onvoldoende wijze, dan wordt de opdracht in gevaar gebracht.

Zie b.v. de B. cav. div. bij den 1en uitval op 24—26 Aug. '14. (schets 9), 4 B. divisieën zouden aanvallen op het front Eppeghem-Haecht. De cav. div. moest aanvankelijk te Putten afwachten!

25 Aug. 2 uur nam. stond de cav. div. 10 K.M. achter den linkervleugel van het legerfront, dat in gevecht was.

Na het ontvangen van de opdracht om den linkervleugel te dekken, werden eerst alle verk. afdeelingen ingehaald.

Toen des avonds 8 uur het veldleger het front Eppeghem—Wespelaer bereikt had, ging de cav. div. die op lichten weerstand bij Werchter gestooten was, tot legering over bij Schrieck en Tremelo.

Op 26 Aug. zou het offensief voortgezet worden en de cav. div. het offensief der nevendivisie steunen.

De cav. C. zendt slechts verkenningen uit tot Aerschot (10 K.M.) en Wijgmael (5 K.M.). Nadat de cav. div. ten % van Werchter gedéboucheerd was, stuitte zij *plotseling* op vijand, gaat terug en stelt zich op tusschen Laak en Demer, waar totaal geen bewegingsvrijheid is. Na dit kleine gevecht, vermeldt de B. maj. der cav. PETEAU „Par fractions les troupes de la D. C. parvenaient à gagner Putte” (4—5 uur nam.).

Mijne Heeren de vijand bestond slechts uit plus minus 200 Duitschers en eenige wielrijders uit Leuven. Door onvoldoende verkenning en beveiliging, ging nu de cav. div. terug en voldeed niet aan haar opdracht.

Ik wijs hierbij ook op de onvoldoende zorg voor bewegingsvrijheid.

Bij den 2en uitval uit Antwerpen op 9 Sept. '14 had de cav. div. wel voldoende bewegingsruimte, doch maakte daarvan geen gebruik, wegens „onzekerheid van den toestand” gevolg van onvolledigen verkenningdienst.

Schets 10. De uitval zou aanvagen met het nemen van Aerschot. Die aanval, die toevertrouwd werd aan de cav. div., zou gelegenheid geven „d'exécuter incessamment des coups de main sur la ligne Leuven—Tirlemont”. De cav. div. werd versterkt door 1 brigade inf., een afd. artillerie en nog een bataljon inf. De aanval geschiedde in front door de inf., terwijl een brigade cav. over Testelt onttrok. De cav. div. was te 10 uur v.m. over de Demer, half 3—5¼ nam. bij Aerschot. Verkenningdienst alleen in de richting Diest dus niet in Z. en Z.W. richting, waarheen de div. ten slotte gaan moest. De cav. div. ging daarna tot legering over bij Nieuwrode, zonder een poging in het werk te hebben gesteld tot een aanval op de spoorlijn Leuven—Tirlemont. Ik wilde hierbij ook nog aanhalen, dat de 2e cav. brigade te 12 uur middag van zijn 8 eskadrons er 5 had gedetacheerd, 1 bij Langdorp, 1 bij Maesstraat en 3 bij Aerschot om het terrein te doorzoeken. Het wordt centonig om nog eens om ruime beschikbaarstelling van vliegtuigen te roepen, teneinde een voldoende gevechtskracht in handen te kunnen houden.

Dat de C. Lt. B. zelf een verkenningdienst organiseert, een weerspiegeling van zijn inzicht, gegrond op de eischen, die vleugelbeveiliging en eigen bewegingsvrijheid stellen, spreekt van zelf. Vreemd doet dan ook de zinsnede aan, die herhaaldelijk in de bevelen van den C. der Belgische cav. div. voorkomt: „D'après les ordres du C. en chef, la division enverra une reconnaissance vers...” (7 à 10 K.M. afstand). Dat de Alg. Bev. richtingen aangeeft, waarin naar zijn meening verkenningen moeten geschieden, is natuurlijk en zijn recht. Maar dat van hoogerhand ook de aandacht gevestigd wordt op het zenden van patrouilles naar punten binnen het rayon, waarin de cav. C. op de hoogte moet zijn van zijn eigen bewegingsvrijheid, dat is overbodig en maakt den indruk van gering vertrouwen.

Een belangrijke vraag is nog, of de legerleiding moet

aangeven, dat de cav. op een bepaalde lijn den betrokken vleugel dekt, zooals het Belgische G. Q. G. deed bij Haelen „interdire à l'ennemi le passage de la Gette et du Démer” of dat alleen een algemeene aanwijzing gegeven wordt, zooals de opdracht aan v. d. MARWRZ bij Roye luidde:

op 22 Sept. opmarsch 6e D. leger dekken;

op 23 Sept. vijandelijke omvatting verhinderen.

Hoewel de Alg. B. de samenwerking van alle onderdeelen moet regelen tot bereiking van een bepaald gevechtsdoel en daarbij aan elk onderdeel zijn bijzondere opdracht zal geven, moet aan den C. Lt. B. toch een grootere vrijheid van beweging gelaten worden, omdat deze over *ruimte* beschikken moet, om zijn opdracht te kunnen vervullen, *ruimte in de diepte*, om keuze van opstelling te hebben, afhankelijk van den vooruitgang van 's vijands bedreiging, *ruimte in de breedte*, om zijn bewegingsas te kiezen naarmate het terrein gedekte nadering toelaat.

Stel eens, dat de D. 2e cav. div. op de N. flank van de opstelling der B. cav. div. bij Haelen ware gekomen, dan had deze ondanks het bevel om aan de Gette te houden, daaraan niet kunnen voldoen.

Het binden aan een bepaalde lijn door bevelen, komt mij dan ook niet aanbevelingswaardig voor, vooral niet voor kleine afdeelingen als onze Lt. B. die geen sterke reserven kunnen afscheiden, om tegelijkertijd elders aan een bedreiging het hoofd te bieden. M.i. moet de reeds moeilijke opdracht tot bescherming van een vleugel niet nog moeilijker gemaakt worden door het binden aan bepaalde plaatsen en het daardoor ontnemen aan de Lt. B. van hare groote kracht „*bewegelijkheid*”.

L.B. als vuurreserve. In punt 90 F. u. G. wordt van de legerecavalerie gesproken als „bewegliche Heeresreserve”.

Punt 62 Instr. prov. zegt „Toutes les div. de cav. font organiquement partie des réserves générales”, terwijl punt 57 aanhaalt: „derrière un front continu, elle constitue une réserve de feu particulièrement mobile”. De laatste zinsnede geeft al dadelijk een aanwijzing, wanneer cav. als bewegelijke vuurreserve zal achtergehouden worden „achter een front

continu". Nu, ik geloof niet, dat wij daar bijzonder veel maede te maken zullen hebben, omdat de frontbreedte, waarop ons veldleger kan optreden niet van dien aard zal zijn, dat de frontlijn aan beide zijden zal zijn aangeleund. Bij hooge uitzondering zal de Lt. B. dan ook als reserve achter het front worden gehouden, temeer daar zij op een der vleugels staande in gunstiger richting en dus werkzamer kan ingrijpen.

Vervolging en terugtocht. Bij de vervolging gelden als beginselen: (294 F. u. G.) den Gegner zu überflügeln, zu überholen und seinem Rückzug sich vorzulegen.

112 Instr. prov. *cherchant à la déborder pour l'attaquer sur ses flanes et ses arrières.*

Het beschermen van den terugtocht eischt het nemen van maatregelen om de hiervorengenoemde te neutraliseeren.

Beide handelingen eindigen in een gevechtsactie met zeer beweeglijk karakter. De moeilijkheid voor de bevelvoering zetelt in de bepaling *waar* die strijd zal worden gestreden.

Die gevechtshandeling kan bij de vervolging pas tot haar recht komen, wanneer door spoedige en snelle verkenningen de *richting* is vastgelegd, waarin de Lt. B. moet optreden. verkenningen, die door vliegers dienen te geschieden, omdat het hier een *snelle* actie geldt tegen groote vijandelijke afdeelingen, gedekt door voldoende veiligheidsmaatregelen. Cav. patr. kunnen dezen verk. dienst completeeren en voor de beveiliging tegenover bedreigende vij. cav. worden gebruikt. Ook het dekken van den terugtocht eischt een uitgebreiden verk. dienst en het op de hoogte zijn van den toestand op grooten afstand rondom C. Lt. B., teneinde een ingeleide vij. vervolging door omtrekking tijdig te kunnen onderkennen en te beletten.

Mijne Heeren. Zou voor dien uitgebreiden verk. en veiligheidsdienst en voor dien strijd tot het uiterste — onafwendbaar bij welke slotacte ook — nog genoeg cav. te onzer beschikking staan, nadat zij gedurende de voorbereiding en de doorvoering van den hoofdstrijd al zooveel geleden heeft, terwijl geen aanvulling aanwezig is? Het is een gewettigde vraag, die de organisatie betreft, doch nu reeds ontkennend beantwoord kan worden.

De organisatie.

Cavalerie. Nu wij in groote trekken de belangrijkste taken der Lt. B. hebben nagegaan, kunnen wij de organisatie bespreken, immers het gebruik der brigade vormt de basis voor hare samenstelling. Wij hebben gezien, hoe de Lt. B. „instrument propre de stratégie et de bataille” ten eerste als verkenningsorgaan en ten tweede als gevechtseenheid onder verschillende omstandigheden zal worden gebruikt. Als verkenningsorgaan zal de Lt. B. de verkenning als zoodanig geheel in handen van de verk. det. leggen, die niet op steun kunnende rekenen, dus sterk moeten zijn, sterk aan cav. voor den patrouilledienst, sterk aan vuurkrachten om lichten weerstand te kunnen breken en zich in de aangegeven richting zoo lang mogelijk staande te kunnen houden.

Ik druk hier op de woorden *sterk aan cav.*, omdat alleen dit wapen in staat is om bij stuiten op weerstand, de verkenning in het neventerrein door te zetten en daarbij zijn vervoermiddel òf bij zich, òf in de onmiddellijke nabijheid te houden.

Sterk moet de Lt. B. aan cav. zijn, omdat de ervaring in dezen oorlog heeft geleerd: dat de richtingen, waarin aan een cav. div. ophelderingen werden bevolen, meer wisselden, dan in vreedetijd aangenomen werd, dat de cav. bevelvoering voortdurend de uiterste spaarzaamheid moest betrachten met het uitzenden van verk. det., niet wetende welke veranderde strategische toestand zou kunnen intreden. Men stelle zich maar eens de gevolgen van een plotseling door de omstandigheden gedwongen veranderde marschrichting der Lt. B. voor, uitzenden van nieuwe det., inhalen van oude, verlies aan tijd, tijdelijke verzwakking der brigade.

Als een typisch voorbeeld haal ik aan (schets I) de opheldering van het 2e cav. korps v. d. MARWITZ tusschen 21 en 24 Aug. 1924.

21 Aug. moest hij van Marbois in Z. richting ophelderen en W. van Charleroi gaan om den Fr. noordvleugel en de aanwezigheid van E. krachten vast te stellen.

21 Aug. 7 uur voorm. komt een bevel, dat 4e en 9e cav.

div. naar het W. moeten marcheerden om vóór den rechtervleugel Ie leger te komen. De door de 4e cav. div., uitgezonden verk. det. konden nog teruggehaald worden, talrijke oph.patr. sloten pas den volgenden dag en nog later bij hun divisieën aan.

22 Aug. verdere marsch naar het W., opheldering tegen de lijn Thourout, Lille, Condé.

23 Aug.: op berichten dat bij Courtrai zich sterke vij. cav. bevond en bij Tournai troepen uitgeladen werden, sterke E. krachten over Lille opmarcheerden, werd het cav. korps op Courtrai aangezet.

24 Aug.: op bevel A. H. K. komt VON DER MARWITZ onder het Ie leger en omdat in Courtrai geen vijand gevonden werd, moest VON DER MARWITZ in Z. richting marcheerden om tegen de terugtochtswegen der Engelschen te ageeren.

v. POSECK geeft in zijn werk „De D. Cav. 1915 in Litauen en Koerland” nog een voorbeeld aan, bij het optreden van de legergroep Lauenstein voor Mitau, hoe door verandering van operatierichting en het opnieuw uitzenden van verk. det. werkelijk een verzwakking van de gevechtskracht der cavalerie plaats vond en daarmee een niet toelaatbare versplintering van krachten, b.v. ontbraken aan de B. cav. div. op een gegeven moment 1 comp. wielrijders, 13 esk. 1½ batterij. terwijl toch wederom 2 eskadrons als verk. det. moesten worden uitgezonden. In het dagboek van de 3e cav. div. „De oph. organen konden door die snelle verwisseling van operatierichting niet meer tijdig worden ingehaald. Overal moesten sterke posten achtergelaten worden, om overal rondlopende ordonnansen op te vangen; daardoor werd de gevechtskracht der divisie werkelijk verminderd”.

En wanneer v. POSECK over de „Leichte Div.” in het Westen spreekt zegt hij, „Aber auch dort genügt eine geringere Zahl als 6 Kav. Regimenten nicht, um die vielen Abgängen, an Marschverlusten, Abgaben und Aufklärungsentsendungen zu ergänzen”.

Mijne Heeren. Dat het korps Lt. B. dus voor een aanzienlijk deel uit cavalerie moet bestaan, om voldoende capaciteit voor de uitvoering van zijn eerste taak „verkenningdienst” te

bezitten, wie zal het ontkennen. Wanneer wij de overeenkomstige korpsen in het buitenland met onze Lt. B. vergelijken, dan zien wij, dat aldaar hun organisatie verband houdt met de verkenningstaak dier eenheden, dat bij hen de cav. een overwegend deel van elke cav. div. of van elk korps lichte troepen vormt. Die logische gedachtengang is bij de samenstelling van onze Lt. B. niet terug te vinden. Slechts 8 eskadrons, die niet aangevuld, noch te vervangen zijn, vormen er de kern van, een sterkte, die onvoldoende is en waarvan de waarde zelfs niet het gering aantal kan neutraliseeren.

Het verk. det. moet strijden om voldoende gegevens te verkrijgen, maar de C. daarvan moet het gevecht zoodanig voeren dat hij zijn bewegingsvrijheid behoudt en het gevecht op elk moment kan afbreken om daarna, hetzij voeling te blijven houden, hetzij elders een nieuwe poging tot nadere verkenning te kunnen uitvoeren. M.a.w. bij voorkeur gevecht op middelbaren en grooten afstand. Een logisch gevolg daarvan is, het bezit van vuurwapenen, die op die afstanden te gebruiken zijn en voldoende uitwerking bezitten, om een tegenpartij uit haar tent te lokken. Ik denk daarbij in de eerste plaats aan Z. Mitr., waarvan m.i. elk verk. det. moet zijn voorzien. Maar... bij de cav. bezitten wij er slechts acht. Dit is een leemte, die ten spoedigste moet worden aangevuld, door op elken patroonwagen een Z. Mitr. mede te voeren (luchtafweergeschut) en per M. P. een 3e sectie op te richten.

Wielrijders. Zoowel het F als het D reglement spreken over wielrijders als van hulptroupen bij de gr. cav. eenheden.

S7 F. u. G., 'Ausgiebigste Ausstattung mit beweglichen Hilfstruppen (Radfahrer, Inf. auf Kraftwagen-Artillerie)' „57 Instr. prov., La division de cav. est renforcée par de l'artillerie, de l'inf. cycliste.”

Dit karakteriseert de plaats, die de wielrijders in de organisatie van een cav. div. (Lt. B.) moeten innemen.

Door toevoeging van allerlei hulptroupen hebben de cav. div. langzamerhand hun primitief kenmerk van groote eenheid van het ruiterswapen verloren, maar desondanks

wordt toch overal de groote beweeglijkheid dier troepen op den voorgrond gesteld en terecht, want daarin schuilt hun kracht.

80 F. u. G. sprekende over de operatieve en tactische beteekenis der cav., „Sie ist begründet auf groszer Beweglichkeit und reichlicher Ausrüstung mit Feuerwaffen aller Art. 57 Instr. prov., La division de cav. est caractérisée par sa mobilité á travers tous terrains”.

Wat is beweeglijkheid? Daaronder moet m. i. verstaan worden het op elk moment in versnelden gang kunnen inslaan van een andere marschrichting met de gansche groepeerings der Lt. B. als één geheel, zoodanig dat die brigade gevechtsvaardig blijft en het gevecht op breed front kan aannemen.

Zeer lezenswaardig is in dit opzicht het artikel van ritm. MATHON in C. T. April '24 over de marschsnelheid der Lt. B.

Nu vinden wij in punt 87 F.u.G. „Pflucht des Kavallerieführers ist es, für das Mitkommen der weniger beweglichen Waffen zu sorgen” (let wel „mitkommen”). Ja, dat is gemakkelijk, wanneer zooals in Fr. en D. de wielrijders slechts een klein percentage der geheele macht vormen en aan hen een veilige plaats tusschen voorhoede en gros zijn aangewezen, maar met die opvatting mogen wij ons niet tevreden stellen. Voor onze verhoudingen wordt die plicht een hoofdvoorwaarde voor de gevechtsvaardigheid van het geheel.

M.H. Stelt U eens de Lt. B. in 2 marschgroepen in 1e linie en een 3e in 2e linie voor en dat zij plotseling een andere marschrichting moet inslaan: is op dat tijdstip het wegennet dan van dien aard, dat de brigade in breed front kan vooruitgaan?

Staat de Lt. B. op een vleugel als vleugelbeveiliging, is er dan immer een passend kunstwegennet, om die brigade in welke richting ook, als gevechtseenheid te verplaatsen en toch steeds tot het gevecht gereed te zijn. (Schets 11.)

Marschtechnische vraagstukken bestaan er om opgelost te worden, maar zullen die groote verbanden van wielrijders met hun nasleep van auto's en motorrijwielen de gewenschte en noodzakelijke beweeglijkheid niet dermate beïnvloeden,

dat die karakteristieke eigenschap „beweeglijkheid” een halve doode letter zal zijn geworden en zal het nuttig gebruik der Lt. B. als zóér beweeglijk orgaan daardoor niet op bedenkelijke wijze verminderen?

Is nu uit financieele overwegingen de hoeveelheid cav. tot verre beneden het toelaatbare minimum verminderd en heeft men de wielrijders tegelijkertijd evenredig uitgebreid, dan moet ook daarvan de consequentie aanvaard worden en aan de beweeglijkheid, in den zin, zooals ik die zoeven omschreef minder hooge eischen worden gesteld. Het natuurlijk gevolg is dat de leiding van de Lt. B. waaraan desniettemin *toch* opdrachten zullen en moeten worden verstrekt, gegrond op *beweeglijkheid van het geheel* daardoor in hooge mate zal worden verzwaard. v. BERNHARDI sprekende over de leiding eener cav. div. heeft erop gedrukt, om „die operatieve Leistungsfähigkeit so hoch zu entwickeln, dasz sie allen Anforderungen zu entsprechen vermag” een gedachtengang, die een ieder zal onderschrijven.

De ontwikkeling van het vermogen van elk wapen afzonderlijk kan worden nagestreefd, maar daarmee is nog niet verkregen de grootste operatieve Leistungsfähigkeit van het geheele samenstel. Dit wordt kunst van de bevelvoering!

Een zoo groot mogelijk nuttig effect kan de bevelvoering alleen verkrijgen door groote kennis van de eigenschappen van elk wapen afzonderlijk, door het zich dadelijk kunnen aanpassen aan een nieuwen toestand, die kan alleen bereikt worden door een Chef, die „le sens des possibilités” heeft, en die door een oordeelkundig vooruitzien tijdig de nadeelen van de heterogeniteit tracht te ondervangen, door een Chef, die het mogelijk bereikbare door een geniale marschregeling weet te voelen en te bepalen.

Artillerie. De groote vuurkracht van de Lt. B. zetelt niet alleen in de automatische vuurwapenen, maar ook in de artillerie, die aan haar is toebedeeld en natuurlijk kan het genoemd worden, wanneer de brigade die in haar handelingen meer het element der verrassing leggen kan, naar meer artillerie vraagt. Immers de artillerie is door de be-

weegbaarheid van haar vuur voor de verrassing het wapen bij uitnemendheid.

(v. Essen. W. J. 20/21).

Ook gedurende den oorlog bleek de wensch naar meer artillerie. Zie v. POSECK „Der Wunsch nach mehr Artillerie, auch schwerer und nach Flugzeugabwehrkanonen war allgemein”. Of de wensch naar meer artillerie een gevolg is geweest van de moeilijkheid om vernietigingsvuur af te geven en het zich tevreden stellen met het neutraliseeren, het tijdelijk verminderen van 's vijands weerstand, ik weet het niet. Waarschijnlijk wel, omdat bij de attaque brusquée de artillerie slechts een betrekkelijk kortstondig vuur kan afgeven en dus de behoefte aan artillerie grooter werd om eenzelfde resultaat te verkrijgen.

In elk geval was het resultaat, dat in Fr. en B. de artillerie werd verdubbeld (van 1 op 2 afd.) en v. BERNHARDI ook het zelfde wenschte.

Maar tegenover dien wensch naar meer artillerie staat, dat de beweeglijkheid van het geheel niet mag worden geschaad, noch door den eisch van het beschikbaar stellen van veel dekking, noch door de aanvulling van munitie, die moeilijker wordt, naarmate afdeelingen zich sneller verplaatsen en verder van hun basis verwijderen.

Thans heeft men in Fr. op 33 (24—9) eenheden 24 stukken			
in B. op 28 (20—8)	„	24	„
in D. op 24	„	12	„
in N. op 20 (8—12)	„	12	„

Men ziet bij ons is de verhouding iets ongunstiger. Zou de artillerie voor uitbreiding vatbaar zijn? Ik geloof van neen. Wanneer wij de meening van den overste SELJFART in W. J. '23 lezen, dan blijft een uitbreiding van de motorartillerie (A. P.) ongewenscht omdat deze aan kunstwegen gebonden, remmend zal werken op de beweeglijkheid van het geheel. De artillerie met motortractie zal dit in mindere mate doen, maar voldoet evenmin om zich snel in alle richtingen te kunnen verplaatsen.

Meer rijdende artillerie? Ook dit zal niet mogelijk blijken, hoewel om andere redenen. Deze artillerie zal immers ge-

durende den marsch wel steeds bij het Cav. Commando worden ingedeeld, sterk pl. min. 6 eskadrons (rekenende 2 esk. voor verk.detn.) en aan het cav. Co. kan geen grootere belasting worden opgelegd zonder haar gevechtswaarde te schaden. Bedenken wij daarbij, dat elk Regiment daarenboven over een batterij 6 c.M. beschikt.

Wel zou overwogen kunnen worden, in hoeverre de vervanging van 1 rijd. batterij door 1 idem met lichte veldhouwitsers wenschelijk ware, omdat houwitsers meer keuze van stellingen toelaten.

Vliegtuigafdeeling. Omtrent de beteekenis van het luchtwapen en de plaats, die dit wapen bij de landsverdediging zal moeten innemen heeft de kap. v. SANTEN in zijn voordracht van April '24 eenige conclusiën medegedeeld. In verband met het onderwerp van hedenavond vestig ik de aandacht op zijn meening, dat de vliegdiensn geen eigen banen kan bewandelen, maar de overige strijdkrachten het uitoefenen van hun taak moet mogelijk maken. Als voornaamste groep, die in de 1e plaats verzorging vereischt, noemt hij den luchtverkenning- en waarnemingsdienst. De luchtverkenningdienst moet daarom niet alleen naast de verkenning op aarde gesteld worden als orgaan van het H. V. (c.q. D.Gr.) maar ook *in dienst* gesteld worden van o.a. den C. Lt. B. om diens taak te verlichten.

In het buitenland zien wij tot dit doel reeds overal vliegtuigen bij de cav. div. ingedeeld.

Wij hebben ook reeds gezien, welke vermindering een cav. div. soms door het uitzenden van verk.detn. en patr. kan ondergaan. Geen wonder dus, dat toegevoegde vliegtuigafdeelingen tevens een gewenschte en langzamerhand noodzakelijke aanvulling zijn geworden, om gedurende den verk. dienst zooveel mogelijk hulp te verleenen.

De geringe bedeeing aan cavalerie in onze organisatie der Lt. B. is een reden te meer, om niet afwijzend tegenover de behoefte aan een Ver. V. A. te staan, zelfs de brigade daarvan eerder te voorzien dan de D. Gn., te meer omdat de verkenningstaak der Lt. B. aan elke andere actie voorafgaat. Overeenkomstig het beginsel, dat de vliegdiensn de overige

strijdkrachten het uitoefenen van haar taak mogelijk moet maken, ware naan het H. V. en aan de Lt. B. vliegtuigafdelingen beschikbaar te stellen vóór, gedurende en na den slag en voor de Div. Groepen normaal alleen ten behoeve van de gevechtsleiding, zoodra de onderlinge afstand van beide tegenstanders kleiner dan 50 K.M. is geworden.

De verdeling van Ver. V. A. over de grootere gevechtseenheden moet verband houden met de taak en het gebruik dier eenheden, kan dus alleen beoordeeld worden door den Alg. B. De C. L. V. zal daaromtrent geen raad kunnen geven.

Dat een Ver. V. A. belangrijke diensten als hulpwapen van de Lt. B., in haar dienst, kan bewijzen, zullen de vliegeniers allerminst ontkennen.

Ik noem U:

1°. de beveiliging op grooten afstand, door vluchten boven het legeringsgebied of de marschzône;

2°. aanvulling van de verkenning der verk. detn. De betrekkelijk korte tijd, waarover beschikt wordt en de groote frontbreedte, waarin de Lt. B. feitelijk zou moeten verken- nen om den geheelen contour apparent van den aanmar- cheerenden vijand te bepalen — hetgeen onmogelijk door de enkele verk. detn. kan geschieden — dwingen om in niet door een det. verkende verk. richtingen luchtverkenning te doen plaats hebben;

3°. hulp bij de verkenning van verk. detn. door hen telkens eenige aanwijzingen te geven, waar b.v. de bewegings- assen van groote vijandelijke afdeelingen zijn;

4°. het middel om den C. Lt. B. een spoedig inzicht te geven in den toestand op een vleugel, kennis waarvan diens verder optreden afhankelijk is;

5°. geschapen mogelijkheid om snel de juiste richting voor een verrassend offensief te kunnen vastleggen; de luchtverkenning gaat hier de actie der Lt. B. vooraf, wijst haar den weg voor een juiste aanvalsrichting. Het vlieg- tuig is onontbeerlijk voor waarnemingsdienst ten be- hoeve der artillerie en voor de verkenning gedurende het gevecht, om waarnemingen achter de vuurlinie te verrichten,

nu de Lt. B. een gevechtseenheid van dezelfde orde als een divisie is geworden. En ten slotte kan het luchtwapen een belangrijke rol in den verbindingdienst tusschen Lt. B. en H. V. vervullen en de verbindingsvlieger, gebruikt worden om den C. Lt. B. op bepaalde uren in te lichten omtrent de opstelling zijner marschgroepen.

„Combien cet observatoire (l'avion) est plus indispensable encore pour la cavalerie que pour les autres armes, puisque c'est précisément elle, qu'il est le plus difficile d'engager dans le combat et elle par qui les occasions seront saisies avec le maximum de rapidité.”

M.H. Wij moeten onze vliegeniers uitbuiten in het belang van de snelle uitvoering van alle hoofdopdrachten en in het eigenbelang; mogen de vliegeniers dit apprecieeren.

Pantserauto's. Als modern hulpmiddel bij den verk. dienst worden bewapende gepantserde auto's gebruikt. Uitsluitend langs de kunstwegen bruikbaar, kunnen zij snel vóór de verkennings detn. uit, eene verkenning verrichten, om de *eerste* aanwijzingen omtrent aanmarcheerenden vijand of te verwachten weerstand te geven. Daarna kunnen bedoelde auto's gebruikt worden om in verband met een verk. det. voor een verk. gevecht vooruit te gaan en door de krachtige medewerking van hun kanon en mitr. hulp te verleen. Waarschijnlijk zullen bij de Lt. B. eenige van dergelijke auto's worden ingedeeld. Is het de bedoeling, dat zij in de organisatie van een der bataljons wielrijders worden opgenomen, omdat ook zij zich voornamelijk op kunstwegen thuis voelen en 't „soort zoekt soort” hier invloed op een mogelijk toekomstige organisatie zal hebben? Een dergelijke indeeling zou mij niet wenschelijk voorkomen. Immers bij den verk. dienst zullen zij in hoofdzaak aan de cav. verk. detn. moeten worden toegevoegd. Bevinden die auto's zich nu in een wielrijderscolonne, die zich elders bevindt, niet in de onmiddellijke nabijheid der cav. dan gaat veel tijd verloren met het geven van bevelen aan den betrokken B. C. W. en met het omrijden van een langen weg om bij het verk. det. te komen. Zou het nu niet veel practischer zijn en gemakkelijker voor de bevelvoering, indien de auto's een afzonderlijk

onderdeel vormen, zoodat zij daar ingedeeld kunnen worden en e.q. in onderhoud gesteld, waar zij momenteel noodig worden geacht.

Zowel in Fr., B. als D. vormen de pantserauto's een afzonderlijke groep rechtstreeks onder de bevelen van den D. C.

De treinen. De gevechtstreinen moeten te allen tijde de troepen kunnen volgen. U zult zeggen, dat is logisch! Zij moeten als 't ware een integreerend deel van de comp., het bat. wielrijders, het esk., regiment huzaren of van de batterij uitmaken. Om den troep te kunnen volgen, zijn de patroonwagens der cav. van paardentrekkracht voorzien, terwijl de bataljons wielrijders hun munitie in auto's vervoeren.

Feitelijk behoeft de C. Lt. B. geen bemoeienis te hebben met de marschregeling dier gevechtstreinen! Maar nu is de vraag, of de patronenauto's der wielrijders altijd hen kunnen volgen, ook wanneer deze gedwongen zijn om zandwegen te gebruiken. Een ieder begrijpt het antwoord, maar overziet nog niet direct de gevolgen van dit euvel. Wat is toch het geval? De auto's moeten kunstwegen volgen, zich gedekt verplaatsen en mogen geen stagnatie in de beweging van andere troepen te weeg brengen. Het dirigeren daarvan mag niet overgelaten worden aan diverse C.Cn. of B.Cn., maar moet alsdan door den C. Lt. B. geschieden, die alleen het verkeer in het marschgebied der Lt. B. kan en moet regelen. En dit bezwaar van marschregeling dier auto's, benevens het tijdelijk verstoken zijn van aanvulling van munitie moet niet te licht geteld worden. Zullen nu de wielrijders juist door die gevechtstreinen niet nog meer „esclave de la route” worden, dan zij reeds zijn? Zal de angst voor wrijving geen invloed hebben op de leiding der Lt. B.

De bagagetreinen zijn geheel van autotractie voorzien en dit mag ook niet anders. Door de mogelijkheid om die bagagetrein pas des avonds te kunnen aantrekken en door de noodzakelijkheid om e.q. snel het gevaarlijk gelegen legeringsgebied der Lt. B. door dien trein te doen ontruimen, is paardentractione onvoldoende gebleken. Deze treinen moeten, zoowel bij een opstelling der brigade vóór het legerfront, als

gedurende haar verplaatsing vandaar naar één der vleugels, zich tussehen de Lt. B. en dat legerfront bewegen, zóódanig, dat de beweging der volgende infanterie niet wordt gehinderd. Ook de verplaatsing dier treinen kan dus slechts op aanwijzingen van den C. Lt. B. geschieden, die alleen in staat is om het verkeer tussehen de beide beweeglijke marschgroepen (Lt. B. eenerzijds, Div. Gr. anderzijds) te regelen.

Hetzelfde beginsel is van toepassing op de regeling van den marsch van den brigadetrein. Van de samenstelling van de onderdeelen van den brigadetrein is te weinig bekend om deze te bespreken.

DE BEVELVOERING.

De Lt. B. is zooals wij gezien hebben, een orgaan van het H. V. voor de strategische verkenning, zij is een eenheid, die naar de inzichten van den C. V. vóór den aanvang van het gevecht op een door hem aangewezen vleugel opstelling zal innemen om aan die zijde het gevechtsfront te beveiligen.

Zij is zijn instrument, dat gegevens moet verschaffen voor de inleiding der operatiën, zij is een van zijn grootere gevechtseenheden, waarmede hij een belangrijke invloed op den betrokken vleugel kan uit oefenen. „C'est son instrument propre de stratégie et de bataille.” Dat de Lt. B. dus rechtstreeks onder het H. V. staat is natuurlijk. Het tijdelijk stellen onder een D. G. C. zal niet aan te bevelen zijn; immers in dergelijk geval wordt haar werkkring ondergeschikt gemaakt aan de beperkte taak, die de betrokken div. groep als onderdeel van het Veldleger heeft te vervullen. De Lt. B. zou alsdan in een richting kunnen worden ingezet, niet overeenkomstig het algemeen belang, terwijl het onttrekken dier brigade uit een eng verband en het wederom ter beschikking stellen ten behoeve der legerleiding b.v. voor inleiding der vervolging, met veel onnoodig tijdverlies zal gepaard gaan. Moet de Lt. B. gedurende een gevecht samenwerken met een vleugel div. groep, dan kan dit voor onze verhoudingen rechtstreeks geschieden op aanwijzing van het H. V. Een dergelijke handelwijze kunnen wij b.v. vinden

voor de samenwerking tusschen de B.cav.div. en haar neven-divisie bij den 1en uitval op 26 Aug. '14 bij Wrechter en bij den 2den uitval op 10 Sept. tegenover Leuven. Ik wil U ook een voorbeeld geven, dat de cav. div. onder de bevelen van een nevenkorps werd gesteld.

Het 5e Fransche leger moest 27 Aug. achter de Oise terugtrekken. De 4e cav. div. daartoe behoorende, werd gesteld onder C. rechter korps (Ie) om den rechtervleugel te dekken.

Voor 28 Aug. geven zoowel leger C. (LANREZAC) als C. Ie korps bevelen aan de 4e cav. div. Voor 29 Aug. geeft LANREZAC wederom uitgebreide bevelen aan de 4e cav. div. om voor het legerfront te verkennen en de Duitschers op te houden, ondanks het feit dat die cav. div. nog onder bevelen van het Ie korps stond. Een typisch voorbeeld, hoe de leger C. zijn cav. niet kan ontberen en haar dus niet aan een onderdeel moet toevoegen.

In de 19e eeuw, toen de regel gold „La stratégie est pour trois quarts dans l'emploi de la cavalerie” moest aan den cav. C. een zeer groote mate van vrijheid van handelen gelaten worden, omdat zijn bewegingen hoofdzakelijk van die des vijands afhankelijk waren. Nu het verkrijgen van inlichtingen ten behoeve der operatiën in hoofdzaak aan kondschappers en luchtverkenning wordt toevertrouwd, de cav. dus niet meer zoover als vroeger behoeft vooruit te gaan, is het woord *zelfstandige cav.* geheel van onpas geworden.

Zoowel het D. als het Fr. voorschrift geven aan, dat de richting der cav. verkenning afhankelijk is van de resultaten der luchtverkenning. Als gevolg daarvan wordt het vroegere „zoeken naar den vijand” thans, het verkennen in een door den Alg. B. bepaalde richting, *de* richting, waarin hij omtrent den vijand wenscht te worden ingelicht, om zijn operatieplan te kunnen doorvoeren.

De band tusschen legerecavalerie (Lt. B.) en het H. V. is dus nauwer geworden. Maar dit mag het laten van een voldoende bewegingsvrijheid niet uitsluiten.

„Grosze Erfolge sind für die Gesamtoperation nur zu erwarten, wenn der Heereskavallerie für ihre operative Wirksamkeit von der oberen Führung die erforderliche

Bewegungsfreiheit gegeben wird. Weit entsandte Heereskavallerie lässt sich von rückwärts durch Befehle nicht führen".

Verschillende aanwijzingen zullen toch den C. Lt. B. binden bij het nemen van zijn maatregelen als:

- a. richting der strategische verkenning;
- b. aanvankelijk beweging op plus minus 20 à 25 K.M. vóór het legerfront;
- c. het zich begeven naar een bepaalden vleugel;
- d. het dekken van dien vleugel.

Maar daarbij moet hem een zekere vrijheid van handelen gelaten worden. Hij toch is verantwoordelijk voor de cavaleristische ruimtebeheersching over een groote breedte en een bepaalde maximum diepte van b.v. 40 K.M.

Hij moet in die breede terreinstrook c.q. weerstand van lichte troepen kunnen breken.

Hij moet, naarmate van den onderlingen afstand tijdig het front vrij maken en daarvoor, gezien de aanwezigheid in zijn brigade van sterke wielrijdersafdeelingen en autocolonne's, het meest gunstige wegennet kunnen kiezen, hij moet in verband met het steeds zich wijzigend vijandelijk front en rekening houdend met bedreiging van vijandelijke lichte troepen op den betrokken vleugel het meest geschikte en voorwaarts gelegen terrein van actie kunnen uitzoeken.

M. H. De bevelvoering is moeilijk, omdat meer dan die der D. G. C. in het „Dunkel der Ungewisheit" gehandeld moet worden en de Lt. B. meer op eigen krachten zal zijn aangewezen.

Aan den C. daarvan dus meerdere vrijheid! Ik bedoel natuurlijk geen vrijheid in het bepalen van zijn taak, maar wel in het bepalen van het *terrein van actie* voor het gros der Lt. B. bij het uitvoeren van een gegeven opdracht.

De *bevelvoering der artillerie* is een moeilijke zaak.

De artillerie is een middel, waarmede de C. Lt. B. invloed op het gevecht zijner brigade, dat naar verhouding over groote breedte en weinig diepte gevoerd wordt, kan doen gelden. En die invloed is des te meer gewenscht, omdat de C. Lt. B. juist door de beweegbaarheid van het artillerie-

vuur het verrassend effect, reeds ingeleid door den gelijktijdigen inzet van het grootste gedeelte der Lt. B., belangrijk kan verhoogen.

Gaan wij het Fransche Cav. regl. na, dan spreekt uit de meeste aanwijzingen dan ook den drang naar eenhoofdige leiding der artillerie.

Bij den marsch (60) wordt de artillerie ter beschikking van den D. C. gehouden, hoewel toewijzing van batterijen aan brigades mogelijk blijft. Bij een verzameling vóór het gevecht (91) wordt de artillerie in de nabijheid van gunstige wegen gehouden. Bij het gevecht (97) zal de artillerie door vuurconcentratie steunen: is er voldoende artillerie aanwezig dan worden batterijen aan omvattende afdeelingen toegevoegd. (130). „Il en constitue généralement un groupement unique, actionné d'après ses ordres, par le C. de l'artillerie divisionnaire”. Ten slotte is aangegeven, dat terreinomstandigheden den Cav. C. kunnen noodzaken „à affecter une artillerie propre à certaines unités”. Voorbeelden uit de krijgsgeschiedenis zijn niet gemakkelijk te vinden. ik heb uit het werk van v. POSECK alleen den indruk gekregen, dat artillerie der D. cav. div. zoowel in haar geheel optrad, als met batterijen toegevoegd aan brigades. Bij de 2e Fr. Cav. Div., die in April 1918 in Vlaanderen opereerde, vormde de artillerie één legeringsgroep en werd gedurende den marsch bij één marschgroep ingedeeld. (Revue de cav. Maart '24.)

De indeeling van de hoofdmacht der artillerie bij één marschgroep, zooals in Frankrijk, begunstigt natuurlijk een latere éénhoofdige leiding.

Gaan wij den toestand bij onze Lt. B. na, dan is gezamenlijke verplaatsing der artillerie bij één marschgroep niet wel doenlijk. De indeeling der artillerie moet hier in hoofdzaak verband houden met de samenstelling der verschillende marschgroepen d.w.z. R.A. bij Cav. Co. en motorbatterijen bij de wielrijders.

En aangezien de wielrijders met motorartillerie de kunstwegen moeten volgen, krijgen wij al dadelijk een gedwongen splitsing der artillerie, die eenhoofdige leiding niet in de hand zal werken. Want wij moeten wel bedenken, dat het

verrassend karakter van het gevecht in beginsel het onmiddellijk inzetten van de grossen van elke voorste gevechtsgroep vraagt en dus het onmiddellijk geven van vuuropdrachten door de Cn. der gevechtsgroepen aan de bij hen ingedeelde artillerie. Maar dan is een gedecentraliseerde leiding uit den drang der omstandigheden ontstaan. Is het nu mogelijk, dat na deze inleiding van het gevecht en bij die groote breedteopstelling der artillerie de A. C. spoedig verbinding kan krijgen met de Bt. Cn., waarvan hem de plaatsen niet juist bekend zijn?

Het vormen van een „groupement unique” zal dus niet altijd mogelijk zijn en soms alleen maar te verkrijgen door een verplaatsing der rijd. batterijen vóór het gevecht van het cav. Co. in de richting van de motorbatterijen. Dikwijls zullen wij dus in een aanvankelijke decentralisatie moeten berusten, waarna, zoodra het gevecht zich stabiliseert, de A. C. de leiding in handen moet trachten te nemen. Wellicht dat meer bevoegden dan ik, die eischen van het Cav. gevecht en gevolgen van de marschregeling beter met de wenschen van den A. C. zullen weten te vereenigen.

Het G. V. schrijft voor, dat elke C. verband moet houden met zijn onder Cn. Maar nu doet zich de vraag voor of het verband C. Lt. B. met de wielrijders steeds moet gaan over den R. C., m.a.w. of C.R.W. onder alle omstandigheden moet beschouwd worden als de C. der 4 bataljons. Ik werp deze vraag op naar aanleiding van de zinsnede in het D. F. u. G. „Nur in dringenden Fällen ist ausserhalb der Dienstwege an einen Truppenteil oder eine Dienststelle zu befehlen.” Ik vrees dat het vasthouden aan dit begrip van R. C. tot veel wrijving zal aanleiding geven. De gevallen, waarin het geheele R. W. gezamenlijk onder eenhoofdige leiding zal optreden, zijn zoo zeldzaam, dat m.i. bij het geven van bevelen aan de wielrijders de R. C. in zijn functie van C. van *alle* vier bataljons zal moeten worden uitgeschakeld.

Het R. W. moet men niet als één tactisch verband beschouwen.

Immers bij het vormen van marschgroepen, moeten wij rekening houden met het feit, dat hoogstens twee bataljons

in één groep, kunnen worden vereenigd, deze vormen met een motorbatterij reeds een colonne ter lengte van 3 à 3½ K.M.

En uit de marschgroepeering tot het gevecht overgaande zal de C. R. W. als logisch gevolg evenmin alle bataljons onder zijn bevelen hebben, alleen de bataljons van zijn marschgroep, terwijl de andere onder afzonderlijk bevel elders, een taak zullen vinden. De C. R. W. is met zijn staf dus eerder te beschouwen als een beschikbare staf waaraan gedurende den marsch en het daaropvolgend gevecht het belangrijkste commando der wielrijders zal worden toevertrouwd.

Ik zie daarom geen bezwaren in het geven van rechtstreeksche bevelen van C. Lt. B. aan de bataljons, die niet onder het tactisch bevel van C. R. W. staan. De gezamenlijke aanwijzingen, aan alle onderdeelen gegeven om de samenwerking te bevorderen, stellen den R. C. op de hoogte van hetgeen met de bataljons van zijn korps geschiedt.

VERPLAATSING DER Lt. B.

De verplaatsing van grootere afdeelingen is immer een vraagstuk van groot belang geweest, ook thans voor de Lt. B.; hier niet zoozeer wegens de hoeveelheid der troepen dan wel wegens de groote ongelijksoortigheid harer onderdeelen, terwijl tegelijkertijd een groote mate van gevechtsvaardigheid op den voorgrond moet staan. Ik breng hier al dadelijk de 2 markante punten naar voren, die de marschtechniek der Lt. B. beheerschen. Ons G. V. geeft voldoende aanwijzingen voor de marschen buiten 's vijands bereik, zoodat ik hier niet verder daarop behoeft in te gaan. De bijzondere en gevaarlijke positie, die de Lt. B. in de legergroepeering inneemt, hetzij vóór het legerfront, hetzij op een vleugel, dwingen den C. Lt. B. al betrekkelijk spoedig den eisch van gevechtsvaardigheid der Lt. B. als geheel, gedurende den marsch in het oog te houden.

Als belangrijke factoren, waarmede bij de marschregeling moet worden rekening gehouden, voer ik aan:

1e. keuze van wegennet voor de verschillende onderdeelen, die ieder hun eigen belangen en aanspraken hebben;

2e. organieke indeeling bij diverse troepen van voertuigen met motortractie, waardoor eensdeels troepen na afloop van den marsch aan de nabijheid van kunstwegen (cav.), anderdeels zelfs gedurende den marsch aan kunstwegen (wielrijders) zijn gehouden.

3e. kans op vliegeraanvallen, die tot een te voren overwogen breedteopstelling dwingen. Immers het improviseren van een bredere opstelling uit één marschcolonne tegen vliegergevaar is voor cavalerie en wielrijders zeer moeilijk; zij kunnen zich niet plotseling in het tusschenterrein gaan bewegen;

4e. karakter van het gevecht der Lt. B., dat een verrassend ingrijpen op breed front vraagt, dus het onmiddellijk gelijktijdig inzetten van vele krachten.

Die factoren zullen het marschtechnisch kunnen van de bevelvoering op een zware proef stellen.

Groeppeering. Ik heb uit het gestelde in punt 56 G. V. naar voren gebracht, dat zoodra een ontmoeting met sterke vijandelijke krachten mogelijk is, de eisch van gevechtvaardigheid onvoorwaardelijk op den voorgrond treedt.

Dit vraagt, in verband met een mogelijk gevecht, een marschgroeppeering in meer dan één colonne, omdat zulks het aannemen van een breede gevechtsofstelling begunstigt. Eenige diepteopstelling is gewenscht, niet alleen om over reserves te kunnen beschikken, maar ook om bij bedreiging van uit zijwaartsche richting dadelijk een breed marsch- of gevechtsfront te kunnen innemen.

Over het marcheeren op één weg kan ik kort zijn, de nadelen daarvan springen te duidelijk in het oog. G. V. zegt dan ook juist: indien het wegnnet het marcheeren langs verschillende wegen niet veroorlooft, de marschgroepen achter-elkaar op den zelfden weg volgen. Normaal zullen m.i. het Cav. Co. plus bereden batterijen één marschgroep, een deel der wielrijders plus 1 motorbatterij een tweede marschgroep vormen; een ander deel der wielrijders plus een motorbatterij kan daarachter als voorloopige reserve (derde marschgroep) volgen. Breedte en dieptegroeppeeringen zijn alsdan met elkander verbonden, terwijl de onderlinge

groepeering in verband met het wegnemet en met het gevechtsdoel dient te geschieden.

Punt 206. F. u. G. spreekt van de noodzakelijkheid om bij oorlogsmarschen de troepen te groepeeren in *gemengde* tactische verbanden. Dit haal ik aan, naar aanleiding van de meening van sommigen, die de marschgroepen der Lt. B. elk willen doen bestaan uit een gedeelte wielrijders, Cav. en Art. M. H. ik zou daar geen voorstander van zijn.

1°. omdat de bevelvoering zich zelf dan de handen gaat binden door bij haar marschregeling alleen over de kunstwegen te beschikken; de mogelijkheid om met 2 marschgroepen in front te marcheeren zal daardoor in de meeste gevallen worden uitgeschakeld wat ongewenscht is met het oog op de gevechtsvaardigheid.

2°. omdat de cav. en rijd. art. dan evenzeer „esclave de la route” worden.

3°. omdat wanneer de cav. over de beide marschgroepen wordt verdeeld, de C. Lt. B. de eenige macht uit de handen geeft, die hij als één geheel à travers tous pays als beweeglijk element kan inzetten!

Houdt men daarentegen in beginsel het Cav. Co. en de wielrijders gescheiden, dan kan de bevelvoering naarmate het terrein, het meeste rendement van elk dier wapens verkrijgen en de marschregeling wordt er als bijkomstig voordeel zooveel te minder moeilijk door.

Is het noodzakelijk om aan wielrijdersafdeelingen bescherming van Cav. mede te geven? In Frankrijk acht men dit wel noodig, in D. niet. De D. opvatting komt mij juister voor. De veiligheid moet minder gezocht worden in bescherming door de zoogenaamde onmiddellijke beveiliging, dan wel bij de Lt. B. die zelf de ruimte moet beheerschen, in doeltreffende verkenningsmaatregelen.

De Marsch. Wordt met 2 marschgroepen in front gemarcheerd (cav. Co. en colonne wielrijders) dan zou, indien geen bijzondere regeling getroffen werd, al spoedig het gevaar bestaan, dat wegens verschil in marschsnelheid de bevelvoering het overzicht verloor.

Mitsdien zal sprongsgewijze moeten worden vooruitgegaan

waarbij telkens het verband moet worden opgenomen. Sa marche s'exécute par larges bonds, marqués par les grandes lignes du terrain (73 C. R. II). En waar de marschregeling bij de Lt. B. juist zoo afhankelijk is van het wegennet, zal bij elken nieuwen sprong overwogen moeten worden, hoe de verplaatsing naar de volgende transversaal zal geschieden. Punt 58 Fr. C. R. drukt erop, dat de groepeerings zich onophoudelijk moet aanpassen aan het terrein, zooveel te meer dus voor de Lt. B. Met het kruisen van colonnes zal meermalen rekening gehouden moeten worden.

De onmiskenbare gevolgen van een dergelijke marschregeling zijn: 1°. dat zelden bevelen in eens voor den gheelen marschdag kunnen worden gegeven; 2°. een vertraging van den marsch en regeling van de marschsnellheid van het geheel op die van het wapen, dat den langsten tijd noodig heeft om een aangegeven transversaal te bereiken!

Dit laatste is geen bezwaar, omdat de beweging der Lt. B. gelijken tred moet houden met die der div. groepen en dus de per dag af te leggen afstand niet veel daarvan zal verschillen.

Een dergelijke telkens bij elken sprong te overwegen marschregeling sluit evenwel een snelle verplaatsing niet uit, met uitbuiting van het vermogen van cav. en wielrijders, mits die snelle verplaatsing plaats vindt tusschen aangegeven lijnen en daar het verband opgenomen wordt.

Een dergelijke snelle verplaatsing zal in beginsel vóór elk gevecht plaats vinden, om de troepen verrassend tegenover het aanvalsfront te brengen.

Mijne Heeren. Ik geloof, dat de bestudeering van de marschtechniek der Lt. B. met hare marschgroepen en echelons van treinen — en dan in het kader van het veldleger — een dringende eisch zal blijven.

Mijnheer de Voorzitter, ik ben hiermede aan het einde van mijn voordracht gekomen. Ik had mij ten doel gesteld allereerst de taak te schetsen, die de Lt. B. overeenkomstig elk grooter beweeglijk orgaan heeft te vervullen, om daaraan

te toetsen in hoeverre het mogelijk is, dat die taak door de bestaande organisatie wordt uitgevoerd.

Ik heb verder getracht die punten naar voren te brengen, waaromtrent nog geen eensgezindheid van gedachte bestaat en die welke de leiding der Lt. B. in het bijzonder zullen bemoeilijken.

Ik hoop, dat thans ook anderen hun meening ter zake zullen willen doen hooren.

De VOORZITTER. Mijne Heeren! Wij zullen een 10-tal minuten pauze houden. Ik verzoek den Heeren, die aan het debat wenschen deel te nemen, zich gedurende de pauze bij mij aan te melden.

De VOORZITTER. Mijne Heeren! Zeven heeren hebben zich opgegeven om met den inleider van gedachten te wisselen. Ik verzoek hun, hetgeen zij in het midden hebben te brengen, gereed gemaakt voor de pers, binnen 4 dagen te doen toekomen aan den Redacteur.

De heer FABIUS. Mijnheer de Voorzitter. Mijne Heeren! Eigenlijk ben ik niet uit Amersfoort overgekomen om te debatteeren, integendeel, wilde ik mijn collega, den ritmeester WIREX, hulde komen betuigen voor zijn goed doorverkte voordracht, die hij mij van te voren ter kennisneming heeft toegezonden en waarvoor ik hem mijn dank breng. Ik wil hiermede volstrekt niet zeggen, dat ik het met alle bijzonderheden eens ben, doch dat doet niets ter zake. Hoofdzaak is, dat men in groote lijnen elkaar begrijpt.

De geachte inleider heeft een goed en volledig betoeg gehouden over het gebruik der lichte brigade, de wijze van strijden echter, d.w.z. hoe nu de opdrachten worden uitgevoerd, zijn slechts hier en daar ter loops aangeroerd.

En dit laatste, mijnheer de voorzitter, is van overwegend belang, omdat de moderne strijdwijze van lichte troepen voor ons allen nieuw is. De snelle bewegingen op het gevechtveld, de breede gevechtsontplooiing en de wisselende gevechtsonstandigheden stellen buitengewoon hooge eischen

aan de bevelvoering en de geoefendheid van de troepen. Ik wil niet in vergelijkingen treden, doch ik meen hier wel te kunnen zeggen, dat deze tactiek uiterst moeilijk is.

Te lang heeft men in het ruiterswapen vastgehouden aan een verouderd dogma. Men meende, dat de massale aanval nog steeds succes zou hebben, zoowel in den aanvang van een oorlog, tegenover de vijandelijke cavalerie, als in een later stadium, wanneer de verrassing op het gevechtsweld dit optreden zou begunstigen.

En er is tegen gewaarschuwd! Ik zal u eenige aanhalingen voorlezen.

In zijn boek „Vom Kricge der Zukunft” zegt VON BERNHARDI:

„Es hat aber ein unglücklicher Stern über die Entwicklung der Reiterwaffe gewaltet und Sie, trotz aller Warnungen, auf falsche Bahnen geleitet.”

In een oud vergeeld boekje van 1899 getiteld „La cavalerie au combat dans les guerres de l'avenir” komt de volgende zinsnede voor over den aanval te paard: „Cette opinion, passée à l'état de lieu commun et aussi erronée que répandue s'est tant et si bien enracinée dans l'esprit des générations successives de cavaliers, qu'elle a étouffé en elles tout esprit de progrès.”

Is het wonder, dat na het echce van Haelen aan beide zijden een soort van hulpeloosheid ontstond, omdat men de moderne strijdwijze niet beoefend had? De organisatie en bewapening waren er ook niet op berekend.

En ook kon men in het overwinnende Fransche leger, kort na den oorlog, toch moeilijk de generaals van 1914 verlooehenen.

Gevechtsvoorschriften hebben zelfs nergens bestaan.

Het eerst vond ik iets in de „Euseignements des manocvres de cavalerie” van den Zwitserschen wapenchef, op welk boekje de luitenant ZEGERS in den zomer van 1923 mijn aandacht vestigde.

Er kwam iets, doch nog maar zeer weinig, in voor over de bewegelijke strijdwijze der cavalerie.

Dit was, afgescheiden van hetgeen hier te lande is gepubli-

ceerd, een eerste, min of meer officieele bron. In het laatst van 1923 verscheen het „Ausbildungsvorschrift für Kavallerie”; waarin ook de „Bewegliche Gefechtsführung” behandeld wordt.

Doch het eerste en volledige gevechtsvoorschrift voor lichte troepen was het nieuwe Fransche Cavaleriereglement van 1924. De gereguleerde cavalerietactiek, mijne heeren, is dus ter nauwernood een jaar oud. Is het wonder, dat daarom ons de handen nog scheef staan en dat deze tactiek nog geen gemeengoed is? Om zich in een nieuwe tactiek in te leven, heeft men niet een of twee jaar, neen mijnheer de voorzitter, men heeft daar jaren voor noodig.

En ik overdrijf geenszins. Weet u wat op de Hoogere Krijgsschool te Parijs in het cursusjaar 1923/1924 door den professor, die de tactiek van de cavalerie doceerde, werd gezegd? Dat is dus de voorlaatste cursus.

„Après cinq années d'études, 1923 reste une date importante dans l'histoire de l'arme; la cavalerie a reçu une organisation et un règlement d'emploi. Tous les deux ont bénéficié de l'expérience du champ de bataille encore récente et aussi d'un certain recul du temps, grâce auquel des conclusions superficielles, tirées trop hâtivement de faits mal connus, ont été infirmées, alors que les enseignements étaient mis en lumière.”

Ook wij, die zoo gaarne luisteren naar hetgeen van buiten komt, hebben een erfenis moeten aanvaarden, die moeilijk te verzilveren is. De oude waarde, moet in een nieuwe worden omgezet. En wij moeten daarvoor eendrachtig samenwerken, want er moet nog veel en hard worden gewerkt.

Voor één punt wil ik in het bijzonder uw aandacht vragen. Hier te lande dreigt de tactiek zich te veel in de richting van de marschtactiek te bewegen, in plaats van in die der gevechtstactiek. En dit laatste is toch het belangrijkste. De lichte troepen ontleenen hoofdzakelijk hun waarde aan de bewegelijkheid op het gevechtveld.

Daar moet samenwerking zijn; evenzoo goed als de infanterie en artillerie samen strijden, behooren ook, naar mijn meening, de cavalerie en de wielrijders bij elkaar. Ons ge-

vechtsvoorschrift gaat daar thans gelukkig in voor en ik zou het zeer betreuren, als een, m.i. niet juist begrepen, snelheidsbeginsel, de afzonderlijke cavalerie en wielrijdergroepen zou handhaven.

Die snelheid langs de wegen is in de meeste gevallen in 's vijands richting denkbeeldig, dus vrede-stactiek. Een pantserauto of kleine versperring op den weg reduceert de snelheid tijdelijk tot nul; zoodra men lichte gevechtsaanraking met den vijand heeft, wordt niet meer snel gemarceerd, doch gaat men moeizaam vechtende voorwaarts.

En dit zal voor ons vermoedelijk zijn, als na het uitbreken van den oorlog, de kleine wijzer eenmaal is rondgedraaid.

En dan juist vullen de wielrijders en de cavalerie elkaar aan, zij steunen en beveiligen elkaar, de wielrijders op de wegen, de cavalerie in het tusschenterrein strijdend en omvattend.

In dit verband wil ik u wijzen op de artikelen van DUGARDIN in de B. B. S. M. 1924. Hij ook wenscht samengestelde gevechtseenheden, zij vormen „des unités manoeuvrières d'une grande souplesse.”

Ja, mijne heeren, het klinkt eigenaardig. Men zegt altijd, dat h.t.l. het wegennet zich zoo bij uitstek leent voor het gebruik van wielrijders; doch een aandachtige bestudeering van de kaart van België en Noord-Frankrijk bewesten de Maas zal u doen zien, dat het net van harde wegen aldaar even dicht, zoo niet dichter is, dan bij ons het geheele wegennet te samen.

Is dan misschien het samenwerken bij ons iets moeilijker dan daar, wij moeten trachten in die richting een oplossing te zoeken, wij moeten gevechtsvoorschriften hebben, die ons als handleiding dienen en wij moeten door voortdurende samenwerking de op dit beginsel berustende gevechtstactiek beoefenen.

Ik heb gezegd, mijnheer de voorzitter.

De heer SCHUURMAN. Mijnheer de Voorzitter. Mij gaarne aansluitende bij den lof, welke den heer WIREX werd gebracht voor zijn boeiende voordracht, wilde ik toch gaarne ten

opzichte van een paar principieele punten enkele opmerkingen maken.

In de eerste plaats wil ik er op wijzen hoe wij bij het behandelen van het optreden der lichte brigade, ons niet los mogen maken van de strategische omstandigheden, waaronder het veldleger verkeert. Nu sprak de heer WIRIX over een voorwaarts gaan met niet aangeleunde flanken tegen een overmachtigen tegenstander, in welk geval dan de Lt. B. vóór het veldleger uit zou marcheeren. Dit geval nu zal zich wel vrij zeker niet voordoen. Tegenover een overmachtigen tegenstander zou een dergelijke handeling niet verantwoord zijn. Meestal zal men gedwongen zijn dien in een gunstige stelling af te wachten; gaat men echter voorwaarts, b.v. om alsnog een zich tusschen den vijand en ons leger bevindende gunstige stelling te bereiken, dan is de zorg voor vleugelaanleuning ten minste voor ééne zijde een bepaald vereischte. De Lt. B. wordt dan al spoedig naar de niet aangeleunde flank getrokken. Bovendien zal in ons ondiepe land zelden *ruimte* aanwezig zijn om de Lt. B. voor het veldleger uit te zenden, tenzij men de grenzen overschrijdt. Gezien nu onzen geheelen nationalen en internationalen toestand kan daar van huis uit niet op worden gerekend.

Vooraf is het noodig dat de A. B. tijdig uitmaakt of in offensieven dan wel in defensieven zin zal worden opgetreden. Het optreden der Lt. B. kan in beide gevallen zeer verschillend zijn en moet zich daarnaar regelen; heeft haar commandant niet *tijdig duidelijke* gegevens hieromtrent, dan loopt men gevaar dat hij aarzelt wat te doen, met alle gevolgen daarvan.

Spreker heeft verder gezegd, dat wij nimmer zullen vechten in een front „continu”. Dit nu zou ik almede niet willen onderschrijven. Mochten wij in een oorlog worden gewikkeld, dan zouden we zeker alles moeten doen om niet alleen komen te staan. In de tegenwoordige internationale omstandigheden is zulks ook vrijwel ondenkbaar. En eenmaal in den bondgenootschappelijken oorlog betrokken, zal het zoeken naar aansluiting met de troepen der medestanders zeker geboden

zijn. Welke gevolgen hieruit kunnen voortvloeien, is vooruit niet te zeggen.

Dan heeft het nog mijn aandacht getrokken, dat spreker bepleitte het bijeenhouden van het gros der Lt. B. en hoe dat dan in zijn gedachtengang is: het cavalerie-commando, waarbij ingedeeld de beide regimenten huzaren, zoo sterk mogelijk gehouden, en de rijdende batterijen.

Hiertegen nu heb ik tweeërlei bezwaren. In de eerste plaats blijkt hier m.i. uit dat spreker wel wat heel veel naar buitenlandsche formaties heeft gekeken, waar de cavalerie inderdaad verhoudingsgewijs zeer sterk is; bij ons is echter nu eenmaal de kracht der wielrijders zeer groot en daarmede moeten wij rekening houden. Ons gros moet zijn samengesteld uit cavalerie, wielrijders en — vooral niet te vergeten — de artillerie.

Daarnaast heb ik bezwaar tegen de neiging van den heer WIRIX om schematisch steeds groepen in te deelen, bestaande uit cavalerie en rijdende batterijen en uit wielrijders met motorbatterijen. Willen wij uit onze Lt. B. de kracht halen, die er in zit, dan moeten wij steeds gebruik maken van de elkander aanvullende eigenschappen van de cavalerie en de wielrijders, terwijl de artillerie naar gelang der gevechtsomstandigheden door den C. Lt. B. daar moet worden ingezet, waar de gevechtsomstandigheden eischen dat de meeste kracht wordt ontwikkeld.

Ten slotte een enkel woord over de functies van het cavaleriecommando en van den regimentsstaf der wielrijders. Wanneer uit het bestaan dezer beide staven zou voortvloeien een gescheiden indeelen en optreden der beide wapens, dan zou men wenschen, dat zij nimmer waren ontstaan.

De bedoeling, welke bij het ontwerpen dezer organisatie heeft voorgezet, was om een tweetal hoogere staven ter beschikking van de C. Lt. B. te stellen, opdat deze niet een te groot aantal onderdeelen onder zijn rechtstreeksche bevelen zou hebben. Aan den C. cavalerie Cdo. zoowel als aan den C. R. W. kan en moet dus het bevel over een gevechts (marsch)-groep worden opgedragen. Bij beide zullen zoowel

cavalerie als wielrijders kunnen zijn ingedeeld, e.g. onder toevoeging van artillerie. Alleen door zoo te handelen zal men voorkomen dat gescheiden marschgroepen ook gescheiden vechten. Hebben zij beide de beschikking over de twee wapens, elk met hun kracht en hun zwakheden, dan zal het mogelijk zijn elk terrein te benutten en dus in het gevecht tot elkaar te komen tot het vormen van een onafgebroken front, waarin de groote vuurkracht van onze krachtige lichte brigade op de meest doelmatige wijze kan worden ontwikkeld.

Soepelheid in de organisatie, soepelheid in de bevelvoering en soepelheid bij het snel nemen van oordeelkundige besluiten zijn daarvoor onmisbaar.

De heer ZEGERS. Mijnheer de Voorzitter. Ik wil gaarne van de gelegenheid die u mij biedt gebruik maken om met den hooggeachten inleider van gedachten te wisselen. Allereerst betuig ik dezen mijn dank voor zijn welwillenheid mij te voren zijn voordracht ter inzage te hebben toegezonden. Ook mag ik den inleider een woord van hulde niet onthouden, voor de belangwekkende wijze waarop hij het gebruik van groote cavalerie-eenheden in zijn voordracht heeft behandeld, voor een groot deel aan de hand van voorbeelden uit de jongste *buitenlandsche* krijgsgeschiedenis.

Met klimmende belangstelling heb ik gevolgd, tot welke gevolgtrekkingen de bestudeering van deze voorbeelden en van de *buitenlandsche* voorschriften, den inleider hebben gebracht, ten aanzien van de toepassing der voor het gebruik van *buitenlandsche* cavaleriedivisiën geldende beginselen, op het gebruik der *Nederlandsche* lichte brigade.

Maar, hoewel de belangstelling groot was, waarmede ik in dit opzicht de belangrijke rede van inleider gevolgd heb, moet ik toch in menig opzicht met hem van meening verschillen.

Hij heeft nogmaals zijn wenschen ter sprake gebracht, betreffende de hoeveelheid cavalerie en wielrijders en de sterkteverhouding van deze wapens in de lichte brigade.

Ik vraag mezelf af, waarom inleider zijn voordracht zoo ingekleed heeft, dat dit punt weder naar voren is gekomen.

Is het omdat hij, gedreven door een verklaarbare liefde voor het aan schoone overleveringen herinnerende ruiterswapen, wil trachten te bereiken, dat onze cavalerie samenstelling uitgebreid worde?

Maar waarom is het dan noodig geweest om de wielrijders der lichte brigade voor te stellen als het *hulpwapen* der cavalerie, als *slaven van den weg* en als *ongeschikt* voor de verkenning? Waarom te spreken van het ruiterswapen *met aanhang*?

Zou inleider hiermede willen bereiken onze lichte brigade te verlossen van die groote wielrijdersverbanden? Ik mag dat niet veronderstellen. Maar dan blijft het voor mij ook een raadsel, waarom die uitdrukkingen en voorstellingen gebruikt zijn.

Dan ben ik bang, dat deze slechts het gevolg hebben, dat gevoeligheden opgewekt kunnen worden, die in onze lichte brigade en in ons leger niet *mogen* bestaan.

Dit zal inleider allerminst bedoeld hebben, maar daarom is het niet minder jammer, dat die voorstellingen gegeven werden. Het herinnert mij aan de dagen tijdens en na de mobilisatie, toen eveneens zeer verdienstelijke cavalerie-officieren het noodig vonden om weinig waardeerende uitdrukkingen ten aanzien van de wielrijders te bezigen.

Ik ben daartegen opgekomen in een opstel in de militaire Spectator, waarin ik getracht heb de waarde van *wielrijders* voor *ons* land in het juiste daglicht te stellen, waarbij ik echter niet heb nagelaten op handhaving van de oorlogsterkte van onze cavalerie aan te dringen.

Ik zal wat ik toen geschreven heb, thans niet herhalen. Ook meen ik toen voldoende te hebben aangetoond, dat het eenvoudig *onjuist* is om te beweren dat wielrijders niet kunnen verkennen.

Deze bewering is ook in strijd met alle door mij geraadpleegde buitenlandsche wielrijders en gevechtsvoorschriften, behoudens het fransche wielrijdersvoorschrift van 7 Aug. 1913, dus van vóór den oorlog.

In den oorlog werden de Fransche wielrijders echter wel degelijk voor de verkenning gebruikt. Ten einde dit met een

officieel gegeven toe te lichten haal ik hier de navolgende dagorder van de 2e Fransche cavalerie divisie aan, die kort na het uitbreken van den wereldoorlog uitgevaardigd werd.

Ordre de la division Nr. 3.

Le général VARIN, commandant la 2e division de cavalerie, cite à l'ordre de la division :

Le 2e groupe Cycliste.

„Par sa vigueur et son entrain dans les attaques sur Gosselmingen, le 19 août, le groupe a obtenu ce jour-là les succès le plus complet, dans sa mission de reconnaissance, en faisant dévoiler la situation exacte de la position ennemie.

— — — — —
Saint-Germain, le 26 Août 1914.

Signé: VARIN.

Inleider heelt groote waarde aan het oordeel van buitenlandsehe voorschriften. Want, enkele aanhalingen uit Fransche en Duitsche gevechtsvoorschriften karakteriseeren naar zijn meening de plaats die de wielrijders ook bij ons moeten innemen. Daarom heb ik enkele aanhalingen uit buitenlandsehe voorschriften verzameld, die het verkennend vermogen van wielrijders afdeelingen kenschetsen.

In *Italië*, waar men in verband met het *Italiaansche* terrein op groote schaal van wielrijders gebruik maakt — ik las onlangs dat het Italiaansche leger 6 regimenten bersaglieri wielrijders heeft — geldt voor zoover mij bekend nog het wielrijdersreglement van 1911, waarvan ik een Fransche vertaling bezit, die o.a. zegt: Toutes les prescriptions en vigueur pour les bersagliers sont généralement applicables aux cyclistes; mais, par suite de la nature spéciale de ces derniers, elles comportent certaines modifications indiquées par le présent règlement, surtout en ce qui concerne l'entraînement à la marche dans les conditions les plus variées, *le Service d'exploration* et le *Service de Sûreté*." (Cursiveering Z.)

In *England* werd in 1917, dus *tijdens* den oorlog een wielrijdersvoorschrift „Cyclist training 1917" uitgegeven.

waarin men o.a. omtrent de opleiding van wielrijders leest: „He must therefore, both be trained to fight on foot as an infantry soldier and receive thorough instruction in *reconnaissance, which is one of his most important duties.*” (Cursiveering Z.)

In *Duitschland* zegt het bekende ook door inleider genoemde „Führung und Gefecht” in het hoofdstuk handelende over de verkenning door andere wapens in punt 167 „Ins besondere sind die Radfahrerformationen der Infanterie vermöge ihrer Beweglichkeit und Schnelligkeit zur Lösung von Aufklärungsaufgaben geeignet, und in der Lage die Kavallerieaufklärung zu ergänzen oder sogar zu ersetzen. (Cursiveering Z.)

In *België* heeft men terecht het begrip „lichte troepen” ingevoerd in de reglementen, waartoe zoowel de wielrijders als de cavalerie behooren. In punt 3 van de „Instruction spéciale des unités cyclistes” leest men o.a. „...Cette instruction spéciale comprend notamment: a. la discipline des marches. b. *Le service des reconnaissances.* (Cursiveering Z.)

Uit dit alles blijkt dus onomstootelijk dat wielrijders in alle overige landen van West-Europa wèl voor de verkenning gebruikt kunnen worden. In ons land, dat zich veel meer dan een dier landen voor het gebruik van wielrijders leent, zouden zij daar niet of op gebrekkige wijze geschikt voor zijn?

Ik meen dat die opvatting niet wel houdbaar is.

Tk wil hiermede allerminst betoogen, dat de wielrijders in alle omstandigheden even goed voor de verkenning gebruikt kunnen worden als de cavalerie — ik denk hier vooral aan de *taktische* verkenning— maar het omgekeerde geldt evenzeer. Het is juist het oordeelkundig gebruik van beide wapens, dat de grootste uitkomsten van de lichte brig. belooft.

Om tot een oordeelkundig gebruik van onze lichte troepen te kunnen komen, was het allereerst noodig, dat wij er *vol-doende* zouden krijgen. Daarom was naar mijn meening de uitbreiding onzer wielrijderssamenstelling die in de laatste jaren tot stand kwam volkomen *noodzakelijk*.

Ons veldleger beschikt *thans* over een lichte brigade met groote gevechtskracht, doch waarin m.i. terecht 2 regimenten huzaren behouden werden. Indien de vermindering van de sterkte onzer cavalerie in *vredetijd* niet tot stand was gekomen, zou het toch niet mogelijk geweest zijn om meer dan 2 goede cavalerie regimenten als orgaan van het veldleger in te deelen.

De 8 overige escadrons zouden dan toch, evenzeer als *thans* met de 8 reserve escadrons geschiedt, bij de D. Gn. ingedeeld zijn.

Het eenige verschil is dus nu, dat van deze 8 escadrons in *vredetijd* slechts een kern bestaat, waaruit bij mobilisatie de benoodigde escadrons zullen ontstaan. Men kan nu van meening verschillen of *dit* een gewenschte toestand is, doch dat gaat buiten het onderwerp dat hedenavond aan de orde is.

Ik wil daarom *thans* slechts *constateeren*, dat ons veldleger in ieder geval in oorlogstijd slechts over een uit 2 regimenten huzaren bestaande lichte brigade zou beschikken, indien de organisatie van groote wielrijdersafdeelingen achterwege gebleven was.

De hooggeachte inleider heeft in zijn voordracht duidelijk uiteengezet dat de gevechtssterkte van 2 regimenten huzaren voor een leger ten eenen male onvoldoende is. Hij heeft de woorden van een bekend Duitsch cavaleriegeneraal von POSECK aangehaald die over de lichte divisieën in het westen gezegd heeft: „Aber auch dort genügte eine geringere Zahl als 6 Kav. Regimenten nicht, um die vielen Abgängen an Marschverlusten, Abgaben und Aufklärungsentsendungen zu ergänzen.”

Dit is voor een *Duitsche* of *Fransche* cavalerie of lichte divisie volkomen juist.

Mogen wij echter hieruit de gevolgtrekking maken, dat onze lichte brigade 6 cavalerie regimenten zou moeten tellen?

Laat ons eens veronderstellen dat dit *noodzakelijk* was, is er dan een uwer die meent, dat een dergelijke eisch *thans* nog voor ons praktisch vervuld zou kunnen worden?

De vraag stellen is haar beantwoorden.

Toch *moet* de *gevechtskracht* van onze lichte brigade minstens even groot zijn als die van een buitenlandsche lichte- of cavalerie-divisie, omdat men er op rekenen moet dat tegenover ons veldleger in geval van oorlog een leger van minstens gelijke sterkte zal kunnen optreden, waarbij dus minstens één lichte of cavalerie divisie behoort.

Alleen reeds uit een oogpunt van *gevechtssterkte* zouden wij dus de volgens VON POSECK aan onze lichte brigade ontbrekende cavalerie regimenten moeten aanvullen met iets anders. Nu leent zich ons land beter dan eenig ander land ter wereld voor het gebruik van wielrijdersafdeelingen. Wat is nu logischer dan dat wij die gebruiken, zoo mogelijk in die mate, dat onze lichte brigade minstens even groote gevechtssterkte heeft als een buitenlandsche lichte divisie?

Laat ons dus dankbaar zijn, dat wielrijderskorpsen be-
wezen hebben in de *Nederlandsche* terreinen zoo bijzonder goed bruikbaar te zijn. Dit is niet alleen de ervaring van de Cn. van oorlogssterkte wielrijderscompagnieën in een jarenlang mobilisatietijdperk opgedaan, het is ook bevestigd door den chef van den staf der cavaleriebrigade ten aanzien van de escadrons wielrijders, die in datzelfde mobilisatietijdperk aan deze brigade toegevoegd waren (Org. III Kr. 16/17 blz. 232).

Het werd ook bevestigd door den ritmeester MATHON toen hij als C. van een escadron wielrijders ervaring had opgedaan, toen hij in een brochure „Moderne Cavalerie en Wielrijders“, de wenschelijkheid van een indeeling van veel wielrijders bij de cavalerie bepleitte en het daarbij niet voor onmogelijk hield, dat wielrijders de cavalerie gedeeltelijk in de groote verbanden zouden kunnen vervangen.

Niet het minst werd het bevestigd door de bataljonsoefeningen met 2 oorlogssterke bataljons wielrijders in de Peelstreek onder leiding van wijlen majoor VAN NIEUWLAND.

En ten slotte werd het bevestigd door de ervaring door wielrijderskorpsen gedurende den wereldoorlog opgedaan in klein en groot verband -- tot zelfs een 6 bataljons tellende wielrijdersbrigade -- overal daar, waar het terrein eenigermate met Nederlandsche terreinen vergeleken kon worden.

Korthheidshalve mag ik hiervoor misschien verwijzen naar het Orgaan V Kr. 23/24, waarin *het gebruik van groote wielrijdersverbanden* besproken werd.

Te bevoegder plaatse heeft men de waarde van groote wielrijdersafdeelingen voor *ons* leger en *onze* toestanden erkend, door de samenstelling *onzer* lichte brigade, waarvan het $\frac{2}{3}$ gedeelte van de lichte troepen uit wielrijders, het $\frac{1}{3}$ gedeelte uit cavalerie bestaat.

De benamingen regimenten huzaren en bataljons wielrijders zijn misleidend, want in wezen is de gevechtssterkte en het vermogen van een bataljon wielrijders in het gemiddelde der denkbare oorlogsgevallen minstens even groot, als dat van een regiment huzaren.

Uitgedrukt in de gevechtssterkte van regimenten huzaren telt onze lichte brigade dus thans 6 regimenten huzaren, hetgeen beantwoordt aan den minimumeisch aan een lichte divisie te stellen. Von POSECK zou dus ook in dit opzicht bij ons tevreden kunnen zijn.

Maar M.H. nu blijkt toch ook wel hoe buitengewoon vreemd het is om onze lichte brigade voor te stellen als een cavalerieafdeeling, waaraan de wielrijders die $\frac{2}{3}$ der gevechtssterkte vormen als een *hulpwapen* zijn toegevoegd.

M.H. Ik beschouw de cavalerie nog als een *onmisbaar* onderdeel der lichte brigade, maar ik meen op wetenschappelijken en praktischen grond het recht te mogen opeischen, dat de groote wielrijdersverbanden dier brigade evenzeer als *onmisbaar* beschouwd moeten worden en dat slechts door een *goede* waardeering van de eigenschappen van *beide* wapens, het hoogste van onze lichte brigade verwacht kan worden.

Die goede waardeering ontbreekt naar mijn meening, indien men de wielrijders onzer lichte brigade als het *hulpwapen* der cavalerie aanziet en ik heb hierop juist zoo den nadruk gelegd, omdat in het ontbreken van die *goede* waardeering, de kiem ligt voor een onjuist gebruik èn van de wielrijders, èn van de cavalerie, dus van de geheele lichte brigade.

Al mogen de taken, die aan *onze lichte brigade* in haar

geheel opgedragen kunnen worden, wel eenigermate vergelijkbaar zijn, met die, welke aan sommige *buitenlandsche* cavaleriedivisiën werden opgedragen, toch zal de **taakverdeeling** over de hoofdonderdeelen *onzer* lichte brigade, noodzakelijkerwijze een geheel andere *moeten* zijn, om de eenvoudige redenen, dat de wielrijders daarin in zooveel grooteren getale voorkomen, dat ons terrein in 't algemeen zoo bij uitstek geschikt is voor het gebruik van die wielrijders afdelingen en dat ten aanzien van het gebruik van onze *zwakke* cavalerie, *die bovendien niet aangevuld kan worden*, de grootste spaarzaamheid **geboden** is.

Indien ik thans die *taakverdeeling* over de cavalerie en wielrijders *onzer* lichte brigade in zeer algemeene hoofdtrekken voor u mag ontwikkelen, dan zal ik me in hoofdzaak bepalen tot:

De strategische verkenning.

Deze zal door organen van de Lt. B. moeten geschieden op grond van de gegevens van de regeering ontvangen omtrent den politieken toestand en zooals inleider terecht heeft gezegd, op grond van de gegevens van den inlichtingendienst en van de strategische verkenningsvliegtuigen.

Inleider heeft gezegd, dat de strat. verk. detachementen thans de organen zijn geworden die de strat. verkenning uitvoeren en dat deze laatste slechts bestaat in het vaststellen van de lijn tot waarin de vijand is opgerukt.

M.H. Dit is ontegenzeggelijk juist, maar dan volgt hieruit ook onherroepelijk, dat onze *zwakke* cavalerie *als regel* niet voor de strat. verkenning gebruikt mag worden.

De strat. verk. detachementen zullen zich toch als regel met groote snelheid en dikwijls over een grooten afstand, in de aangewezen richting der bedreiging moeten verplaatsen, zoo mogelijk tot in of nabij de lijn der grenswacht-detachementen. De oorlogservaring heeft geleerd, dat dergelijke marschen heen en weer gepaard met gevechten, de cavalerie als sneeuw voor de zon doet wegsmelten. Wij zullen haar daaraan dus alleen mogen blootstellen indien de wielrijders met motorgeschut en pantserautomobielen de strat. verkenning *onmogelijk* zouden kunnen uitvoeren.

Maar juist bij de *strategische verkenning* is het totaal overbodig, om het geheele terrein nauwkeurig te verkennen.

Het is voldoende, indien op de voornaamste wegen sterke wielrijdersdetachementen, voorafgegaan door pantserautomobielen vooruitgaan, zoo noodig met patrouilles langs de tusschenwegen — totdat op den vijand gestooten wordt.

Zwakken weerstand moet daarbij gebroken worden, zoodat aanraking met de troepen die de hoofdkrachten van den vijand onmiddellijk dekken, verkregen wordt.

Indien de strat. verk. detachementen in een breed front op de hoofdkrachten van den vijand gestooten zijn, behoeft men deze punten slechts te verbinden om in algemeen zin te hebben vastgesteld tot waar de vijand is egerukt.

Overdag zullen de verkenningsvliegtuigafdeelingen achter deze lijn de verkenning voortzetten. De kans dat deze verkenning slaagt, wordt des te grooter, naarmate de strat. verk. detachementen in staat waren den vijand met meer kracht, snelheid, verrassing en brutaliteit tot ontwikkeling te brengen. De elementen gevechtskracht, snelheid en verrassing zijn juist de hoofdeigenschappen van *wielrijders-afdeelingen*. Het element brutaliteit, is meer afhankelijk van hetgeen men *mag* wagen. Aangezien in ons land wielrijders beter aangevuld kunnen worden en in grooteren getale aanwezig zijn dan de cavalerie, volgt hieruit dat wielrijdersdetachementen meer mogen wagen dan cavalerie afdn. die *niet* aangevuld kunnen worden.

Des nachts zijn de zich geruischloos verplaatsende wielrijders bij uitstek geschikt voor ondernemingen en kleine verkenningen. De kans bestaat dus dat wielr. patrouilles nog in staat blijken te zijn, de gegevens door de verkenningsvliegtuigen overdag verkregen, gedurende den nacht aan te vullen.

Deze korte uiteenzetting toont naar mijn meening voldoende aan, dat *de wielrijders als regel zeer geschikt zijn voor de strat. verkenning*. Er is natuurlijk wel een uitzonderingsgeval te bedenken en dan gebruik ook ik een enkel escadron.

Achter de strat. verk. detachementen dienen zich de grossen te bevinden, van waaruit de detachementen zoo noodig aangevuld, vervangen of versterkt moeten worden.

Het lijkt mij daarom niet juist het gros der wielrijders te binden aan een afstand voor ons veldlegerfront, als door inleider genoemd.

De grossen der wielrijders en de strat. verk. detachementen der wielrijders zullen als regel, eventueel teruggeworpen *grenswacht detachementen* en afdelingen van *territoriale reserve regimenten* kunnen gebruiken om stootkussens in het terrein te vormen, waardoor de wielrijders zelf grootere vrijheid van beweging verkrijgen.

Ten einde die infanterie afdelingen sneller te kunnen verplaatsen en later niet verloren te laten gaan, is een snel verplaatsbaar maken dier troepen met behulp van georderde rijwielen, autobussen e.d. naar mijn meening *noodzakelijk*.

De cavalerie der lichte brigade kan zich gedurende de strategische verkenning, van den aanvang af ongeveer in de lijn der wielrijders grossen bevinden. Mochten de wielrijders zich aanvankelijk over grooten afstand hebben verplaatst, dan komt zij een halve, desnoods een geheel dag later in die lijn.

Indien ik mij dus een chema zou *mogen* voorstellen van een opmarch der lichte brigade in de periode der strategische verkenning, dan zie ik 2 marschgroepen uit wielrijders met toegevoegde wapens bestaande, vooruitgaan. Daarvóór ontplooit zich een breede lijn van strategische verkenningsdetachementen, die op de belangrijke kunstwegen voorafgegaan worden door pantserautomobielen.

Stelt men zich nu voor, dat zich per marschgroep minstens een bataljon wielrijders in verkenningsdetachementen oplost, dan blijkt het uitspinnen van bezwaren tegen de groote colonne lengte van het regiment wielrijders wel met een korteltje zout genoten te moeten worden. De wielrijdersgrossen bestaan dan toch ieder uit één bataljon wielrijders, dat met veiligheidsmaatregelen marcheert.

Achter de marschgroepen der wielrijders denk ik me een of twee marschgroepen uit cavalerie bestaande.

Boven dit geheel bewegen zich de verkenningsvliegtuigen, die met de lichte brigade samenwerken, in ieder geval zoodra de wielrijders verkenningsdetachementen aanraking met den vijand verkregen hebben.

Het vertragen van den opmarsch van groote vijand. legerafdeelingen en de vleugeldekking.

Nadat de opmarsch der strat. verk. detachementen tot staan gekomen is en deze door den oprukkenden vijand teruggedrongen worden, zal het dikwijls noodig zijn den opmarsch van groote vijandelijke afdeelingen te vertragen.

Dit geschiedt reeds eenigermate door het optreden der sterke verk. detachementen.

Daarachter bevinden zich dan in wel gekozen lijnen, deelen van grenswacht detachementen en territoriale reserve regimenten aangevuld door de wielrijders der lichte brigade die aanvankelijk een beweeglijk element blijven vormen.

Deze opstellingen kunnen in front een zeer groot afstootend vermogen bezitten, tengevolge van de overweldigende vuurkracht onzer uitstekende mitrailleurs. Zij zullen echter 2 bezwaren hebben, want:

- 1°. zullen zij niet altijd aaneensluitend kunnen zijn,
- 2°. zullen zij als regel, als geheel, ook niet op de vleugels angeleund zijn.

Zie hier nu het oogenblik, waarop *de tot nu toe gespaarde cavalerie* haar *onschatbare* diensten zal kunnen bewijzen.

Opgesteld achter de vleugels en hiaten in de opstelling, verzekert zij, dat op punten, waar de wielrijders in den loop van het mobiele gevecht niet *snel* zouden kunnen optreden, een leemte aangevuld kan worden, door zooals het zoo graag gezegd wordt „à travers tout pays” de gewenschte vuurkracht snel op die punten of in die terreingedeelten in te zetten. Voorts kan zij in dezen toestand ten bate van de geheele versterkte lichte brigade in belangrijke mate in de taktische verkenning bijdragen.

Na het afbreken van het gevecht, dat tijdig geschieden moet, ten einde niet vernietigd te worden, zullen deze gevechten om tijdwinst in achterwaarts gelegen lijnen herhaald moeten worden, daarbij uitwijkend naar den te beveiligen vleugel van het veldleger.

Wordt de lichte brigade ten slotte gedwongen tot een defensieve vleugelbeveiliging (b.v. achter een rivier als de IJssel) waarin haar een groote strook ter bewaking gegeven wordt, dan zal een groot gedeelte der wielrijders weder belangrijke punten in voorste lijn moeten vasthouden, terwijl een ander gedeelte der wielrijders en de cavalerie als beweeglijke reserve achter dit scherm gehouden wordt, om waar dit noodig is, snel een groote vuurkracht defensief te kunnen inzetten.

Het dekken van den terugtocht, de snel verplaatsbare reserve en de vervolging.

In dezen toestand, die het begin kan zijn van een vijandelijke omvattingpoging van den niet aangeleunden vleugel van ons veldleger, en van den terugtocht van dit leger, kan het evenals bij het dekken van dien terugtocht noodig zijn, dat de geheele lichte brigade zich ten bate van het geheel opoffert.

Hebben de terugtrekkende colonnes van het veldleger voldoende voorsprong, dan geschiedt het dekken van den terugtocht weder, doordat de wielrijders den vijand langs de opmarschwegen in gunstige lijnen ophouden, waarbij deze sprongsgewijze, elke afdeeling verdeeld in 2 elkaar aflossende gedeelten, teruggaan.

Achter, in en voor dit zich verplaatsende scherm manoeuvreert en vecht de cavalerie, zich aanleunend aan de soliede liniën van mitrailleur en karabijnvuur der wielrijders.

Ontwikkelt zich een veldslag, dan kan de Lt. B. b.v. om een der vleugels offensief ingezet worden. In dat geval zal m.i. het beginsel moeten zijn, dat de wielrijders voor het grootste gedeelte om den vleugel heen met groote kracht en verrassing aanvallen, terwijl de cavalerie ondersteund door b.v. een bat. wielrijders, om den vleugel der vechtende wiel-

rijders heen zullen trachten een mogelijk slagen te verzekeren en uit te buiten.

Is de lichte brigade achter het front van het veldleger teruggenomen, nadat dit in een aan beide zijden aangeleunde stelling heeft halt gehouden, dan zal de Lt. B. als snel verplaatsende vuurreserve gebruikt kunnen worden en zal het meen ik weder geboden zijn de cavalerie zooveel mogelijk te sparen voor een mogelijk, nuttiger gebruik in een latere periode waarin het veldleger tot den aanval overgaat.

Bij een vervolging zal zich weder de omstandigheid kunnen voordoen, dat de wielrijders der Lt. B. zich tijdelijk van het Cav. Co. scheiden, ten einde gebruik makende van hun grootere snelheid, belangrijke punten in den rug van den vijand te bezetten of te vernielen.

Dit zal echter alleen mogelijk zijn, indien het vijand. leger voldoende gedemoraliseerd is. Voordien zal door een gezamenlijken inzet van wielrijders en cavalerie, overal waar zulks mogelijk is, getracht moeten worden de ontbinding van vijand. colonnes teweeg te brengen. In deze omstandigheden zal zoowel van de wielrijders als van de cavalerie het uiterste geveerd moeten worden.

De bevelvoering.

Uit mijn betoog moge tevens gebleken zijn, dat ik mij evenals inleider op het standpunt stel, dat het R. W. dikwijls in 2 marschgroepen gesplitst zal moeten worden. In verband hiermede, alsmede met de omstandigheid, dat het reg. wielrijders een tweemaal grootere gevechtssterkte heeft dan het geheele cavaleriecommando, lijkt het mij *uit een oogpunt van bevelvoering noodzakelijk 2 regimenten wielrijders te vormen*, bestaande uit 2 bataljons en een extra mitrailleurcompagnie, of zoo dit mogelijk is, 2 regimenten van 3 bataljons.

Mijnheer de Voorzitter, wat de organisatie van den staf der lichte brigade betreft, wil ik me tot één opmerking bepalen. Nu de lichte brigade voor verreweg het grootste gedeelte uit wielrijders bestaat, komt het mij zeer noodig voor, dat er minstens één officier, afkomstig van de wiel-

rijders, een belangrijk aandeel heeft in het ontwerpen en uitwerken van plannen en bevelen in den staf der lichte brigade.

De tijd belet mij ook over de laatste van inleiders stellingen voldoende van gedachten te wisselen. Ik mag misschien nog zeggen, dat het feit, dat de gevechtstrein van een bataljon wielrijders aan harde wegen gebonden is, een veel minder groot bezwaar is, dan inleider zich dat voorstelt. Allereerst voeren de wielrijders verreweg het grootste gedeelte der patronen aan den lijve en in de toekomst voor de lichte mitrailleurs aan het rijwiel mede. Voorts is bij oordeelkundige opstelling der gevechtstreinen, *als regel* de munitieaanvulling voldoende te verzekeren, met behulp van motorrijwielen en rijwielen.

Maar bovendien bestaan er reeds motorvoertuigen van een zoodanige constructie, dat deze zeer goed langs zandwegen kunnen rijden. Ik noem de Citroënwagens, die de Sahara doorkruisten. Indien men het door inleider geopperde bezwaar dus werkelijk zeer overwegend acht, dan bestaat de *goede* oplossing reeds thans.

Overigens baseert inleider een groot gedeelte van zijn betoog op de bewering, dat wielrijdersafd. aan de *kunstrege*n gebonden zijn.

Bedoelt inleider alleen de treinen, dan heeft hij tot op zekere hoogte gelijk, indien deze samengesteld blijven, zooals ze thans zijn.

Doch, op grond van een 3-jarige ervaring als C. van een oorlogssterke compagnie wielrijders, in de terreinen van Brabant en Limburg, is mij bekend, dat deze bewering *niet* juist is voor de wielrijderskorpsen zelve.

Verreweg de meeste landwegen zijn ook in die terreinen voor wielrijders te gebruiken.

Mijnheer de Voorzitter, ik dank U zeer, dat U mij in zoo ruime mate in de gelegenheid gesteld hebt, mijn gedachten te uiten ten aanzien van de belangrijke rede, die hedenavond door den hooggeachten inleider werd uitgesproken.

De heer MATHON: Mijnheer de Voorzitter, Mijne Heeren.

In verband met den beschikbaren tijd kan ik betreffende de taak in het algemeen van legercavalerie slechts op één enkel punt ingaan.

Dit ééne punt heeft betrekking op de eerste van de stellingen van ritm. WIRIX.

Ik ben van meening, dat de verkenningsdetachementen weinig resultaten zullen bereiken, wanneer ze niet krachtig gesteund worden door het gros der lichte troepen.

„Vorbereitung für die Fernaufklärung ist die taktische Ueberlegenheit im ganzen Aufklärungsbereich”, zegt F. u. G.

Het vijandelijk leger wordt in front gedekt door een ver-sluiierend scherm van lichte troepen en indien onze verk. detn. er al in slagen daardoorheen te dringen, dan zal het scherm zich weer achter hen sluiten, indien de gemaakte bres niet wordt open gehouden.

Nu is in onze omstandigheden die tactische Ueberlegenheit im ganzen Aufklärungsbereich natuurlijk uitgesloten.

Ik meen, dat onze legercavalerie (of wat als zoodanig dienst moet doen) het best haar ophelderende taak zou kunnen vervullen, wanneer zij gebruikt wordt op de wijze van de Avant-Garde Générale van Napoleon, die geschreven heeft:

„Qui dit avant-gardes, dit troupes qui manoeuvrent; c'est par la manoeuvre qu'une avantgarde, inférieure en nombre, évite les actions trop vives, un engagement général, et cependant retarde l'ennemi assez longtemps pour donner à l'armée le temps d'arriver, au général en chef de faire ses dispositions.”

Volgens „Historique du corps de cavalerie commandé par le général Conneau”, deed de Fransche cav. dienst als algemeene voorhoede: 17—28 Sept. 1914 vóór het Leger Castelnau, 29 Sept.—10 Oct. vóór het Leger Maud'huy en 15—31 Oct. vóór het Engelsche leger, en veel beter nog dan in 1914 is de gemoderniseerde cavalerie geëigend voor een zoodanig optreden, omdat zij zich zoo bij uitstek leent tot het z.g. „hinhaltende Gefecht”, voor welks karakter ik thans moet volstaan met te verwijzen naar pt. 103 F. u. G.

Ik kom nu tot de vraag, of onze Lt. B. in *strategisch* opzicht 1924/25. V.

de rol van Legerecavalerie kan vervullen, en meen deze vraag ontkennend te moeten beantwoorden, omdat de Lt. B. in *tactisch* opzicht niet als zoodanig te gebruiken is.

Vroeger heb ik eens een Franse uitspraak geciteerd, volgens welke een samenstelling in juiste verhouding van cavalerie en wielrijders „donnerait un instrument d'art, qui demanderait une main d'artiste", maar wat wij hebben gekregen, is een orkest van 8 eerste violen en 12 contrebassen. Zelfs de grootste artist zou met zulk een orkest niets genietbaars ten gehore kunnen brengen.

Wat haar vuurkracht betreft, is de Lt. B. ongeveer gelijk te stellen met een Cavalerie Divisie, maar daarmee houdt de overeenkomst op.

Elk wapen heeft zijn bijzondere middelen om het doel te bereiken, schreef Ritmeester FABIUS in het W. J.

Het bijzondere middel van de Cavalerie Divisie is, de Ritmeester WIRIX heeft het genoemd, *de manoeuvre te paard*.

De evolutie, welke de steeds toegenomen kracht van het moderne vuur heeft teweeggebracht in de wijze van manoeuvreren te paard, begint hier te lande nog slechts langzamerhand in ons Wapen zelf door te dringen, en is buiten het Wapen nog vrijwel onbekend.

Men denkt bij ons bij het woord cavalerie nog steeds aan gesloten ruiterafdeelingen, die voor vijandelijk vuur uiterst kwetsbare doelen bieden, en vergeet, dat zelfs ook gesloten zijnde, de snelheid der verplaatsing in hooge mate de kwetsbaarheid vermindert.

De Engelse reglementen, die bij het achterhoede gevecht aanbevelen om het artillerievuur op grooten afstand te openen, voegen er nadrukkelijk aan toe, dat tegen vijandelijke cavalerie een andere tactiek moet worden toegepast, omdat „long range fire against quick moving cavalry will have small effect". Dit is ook zeer begrijpelijk wanneer men in het Militär Wochenblatt leest, dat het in Duitschland een zeer gunstig resultaat wordt geacht wanneer de artillerie op de draadloze aanwijzingen der artillerie-vliegtuigen na *een half uur is ingeschoten!*

Maar ook in het vuur heeft de Engelse, Duitse, Rus-

sische, Poolse en Turksche cavalerie geleerd zich te verplaatsen, en in het Fransche reglement van 1924 zijn de beginselen, welke daartoe aanvaard moeten worden, ook voor de Fransche cavalerie vastgelegd.

Bij de moderne cavalerie vormt, volgens alle buitenlandse voorschriften, de groep te paard met een maximum sterkte van een commandant en 7 man, de basis, waarop in het vijandelijk vuur de manoeuvre wordt voortgezet.

Duidelijk is het, dat de cavalerie alleen dan van hare bijzondere middelen gebruik kan maken, wanneer zij wordt ingezet daar waar de lijn van vuren des vijands niet aaneengesloten en dus de manoeuvre mogelijk is. "Fehlerhaft ist es, die Heereskavallerie auch dann einzusetzen, wenn die Gelegenheit zu kavalleristischer Betätigung nicht mehr gegeben ist." (punt 90 F. u. G.)

De snelle, verrassende manoeuvre door het terrein tegen de vijandelijke flank, dit is hetgeen waartoe alleen de cavalerie in staat is, en bij het stooten op vijand in front, moet als een reflexbeweging de manoeuvre tegen flank volgen.

„Frontal ist der Feind nur mit schwachen Kräften anzufassen; mit den Hauptkräften ist gegen Flanke und Rücken zu wirken“.

Dit is de kavalleristische Betätigung, en hiertoe is de Lt. B. niet in staat.

Zoodra de harde weg verlaten moet worden, hebben de sterke wielrijders verbanden hun snelle verplaatsbaarheid volkomen verloren en de snelle manoeuvre door het terrein met de hoofdkrachten tegen 's vijands flank en rug, is absoluut buitengesloten.

En dat niet alleen, maar terwijl de cavalerie afdeeling, wanneer het haar te benauwd wordt, aan geen weg gebonden is om zich te onttrekken aan vernietiging, moet het bataljon wielrijders er steeds op bedacht blijven, dat voor een eventuelen terugtocht de harde weg moet worden opgehouden. De oorlogservaring wijst dan ook uit dat de bataljons wielrijders moeten vechten nabij de kunstwegen.

Bij een combinatie van cavalerie en wielrijders zal men

derhalve de wielrijders in front inzetten, de cavalerie tegen 's vijands flank en rug, en aangezien het meest effect te verwachten is, door met de hoofdkrachten tegen flank en rug te werken, volgt hieruit, dat het de cavalerie is, die in het orkest de eerste viool moet spelen, zulks niet alleen met het oog op de *verkennende taak*, zooals duidelijk blijkt uit het klemmende betoog van den ritmeester WIRIX, maar evenzeer met het oog op de *gevechtstaak*.

We moeten hierbij nog in aanmerking nemen, dat al zal de cavalerie *in den regel* na de manoeuvre te paard den strijd moeten voeren te voet, het succes van den aanval te paard nog volstrekt niet tot de onmogelijkheden behoort. Het zijn ook weer de geopende formaties, die men in 1914 bij geen der cavalerieën kende, en die in Frankrijk eerst in 1924 zijn ingevoerd, welke in sommige omstandigheden den aanval te paard, zelfs tegenover mitrailleurvuur mogelijk maken.

Bij El Mughar in Palestina kon de 52e infanterie divisie over het geheel open terrein in front niet voorwaarts komen en vroeg steun aan de 6e cavalerie brigade. Deze brigade heeft een punt weten te bereiken tegenover den rechtervleugel van de Turksche stelling op den hoogtekam van El Mughar, maar daarvan nog gescheiden door een absoluut kale vlakte, welke geheel door de vijandelijke mitrailleurs bestreken werd.

Na persoonlijke verkenning van het terrein door den brigade commandant en de regiments-commandanten, werden de orders gegeven voor een aanval te paard in zeer geopende formatie door 2 regimenten. Hoewel het eene regiment $2\frac{1}{2}$ K.M. en het andere $3\frac{1}{2}$ K.M. te doorschrijden had, is de Turksche stelling met zeer geringe verliezen genomen, terwijl nog het grootste deel dier verliezen geleden werd door een eskadron, dat aan de voet der helling was afgesegen tot het gevecht te voet.

Bij de manoeuvres in 1924 in Engeland gehouden is ook een aanval te paard van een geheele brigade van 3 regimenten in samenwerking met een afdeling Vickers tanks, volgens beslissing van de scheidsrechters, volkomen geslaagd.

Waar nu onze bataljons wielrijders veelal vijandelijke cavalerie tegenover zich zullen vinden, is het duidelijk, gezien de tactische grondbeginselen voor het gebruik dier vijandelijke cavalerie, dat de niet aangeleunde wielrijders bataljons blootstaan aan verrassende flankavallen te paard of te voet.

Daarom is het zelfs uit een zuiver defensief oogpunt hoogst gevaarlijk de wielrijders bataljons te laten vechten zonder toevoeging van cavalerie voor de beveiliging en de verkenning in het terrein tijdens het gevecht. Gevechtsgroepen uitsluitend uit wielrijders bestaande kunnen alleen optreden daar waar geen cavaleristische actie van de tegenpartij te verwachten is.

Wanneer de lichte brigade op marsch gaat, dan is dat om te gaan vechten. De eischen der gevechtvaardigheid moeten den voorrang hebben en het spreekt vanzelf, dat men bij het in gevecht komen niet eerst orders kan gaan geven voor een nieuwe groepeerings, m.a.w. de marschgroepen zijn bestemd om gevechtsgroepen te worden, en men zal dus als regel ook geen wielrijders laten marcheeren zonder cavalerie.

Herhaaldelijk heb ik elders uiteengezet, dat volgens buitenlandsche opvattingen. Wielrijders-afdeelingen van grootere sterkte dan 500 man niet door één Commandant beheerscht en niet snel genoeg in gevecht gebracht kunnen worden.

Dit zal in een toekomstigen oorlog te meer bezwaren opleveren, waar met het oog op luchtgevaar en storende vuren door de vijandelijke artillerie op de kunstwegen gelegd, zelfs de onderdeelen van de compagnie afstanden zullen moeten nemen, en één bataljon zodoende (gevechtstrein meegerekend) al spoedig een diepte krijgt van 2½ K.M. en meer.

De inf. gaat in den naderingsvorm den vijand tegemoet en is steeds gevechtvaardig. Voor de cav. moet, wanneer de voorhoede op vijand stuit, bij de ontwikkeling van het regt. „ein ausgiebiges Ausnutzen der Pferdebeine” op den voorgrond staan.

Wielrijders afd. daarentegen marcheeren niet alleen met het smalst denkbare front, maar bovendien

hoeten zij bij de ontwikkeling voor het gevecht volkomen hun snelheid in, hetgeen bij het ontmoetingsgevecht een niet te onderschatten gevaar oplevert en in flagranten strijd is met de tactische beginselen van het moderne vuurgevecht. En dit gevaar is des te grooter naarmate de wielrijders afd. sterker is.

In den oorlog heeft men dan ook wél kleine wielr. afd. gebruikt om snel bepaalde punten op korten afstand vooruit te bezetten, maar grootere afd. werden alleen dan vooruit gezonden, wanneer men niet met een volwaardigen tegenstander te doen had.

De grootste moeilijkheid bij de Lt. B. spruit niet daaruit voort, dat de onderdeelen verschillende marschsnelheden bezitten, maar uit de omstandigheid, dat de W.r. in verschillende colonnes verdeeld moeten worden. En aangezien elke colonne aan den harten weg is gebonden, ontstaat een zoodanige echelonnering in breedte en diepte, dat het voor den Br. C. onmogelijk is zijn brigade te beheerschen. Aan den allereersten eisch van manoeuvreervaardigheid wordt zodoende niet voldaan.

Manoeuvreervaardigheid is niet het vermogen om snel te kunnen marcheeren, maar het vermogen om snel en onafhankelijk van het wegensstelsel, in elken gewilden gevechtsvorm over te gaan.

Velen bij ons staren zich blind op de marschsnelheid van W.r., maar ik stel U de vraag: Hoe dikwijls zal het in geval van oorlog voorkomen, dat de Nederlandsche Lt. B. dagmarsechen van b.v. 50 K.M. moet afleggen?

Wat volgens Fransche opvatting de bijzondere waarde verleent aan de division légère en haar onderscheidt van de division de ligne, is niet de mogelijkheid om snel te kunnen *marcheeren*, maar het Fr. regl. zegt: „Elle utilise sa mobilité pour mettre rapidement en oeuvre tous ses moyens de feu.” 't Is door de snelle ontplooiing tot het gevecht en den gelijktijdigen aanval in breed front, dat de verrassing ontstaat en de aanval het karakter verkrijgt „d'une attaque brusquée”.

„L'expérience de la guerre a démontré à la cavalerie —

comme aux autres armes — la prépondérance de l'action par le feu dans le combat.

Mais elle a démontré aussi la prépondérance de la mobilité et de la vitesse dans la manoeuvre."

Indien ten behoeve van ons operatief orgaan *Legercavalerie* noodig is, dan moet als onvoorwaardelijke eisch worden gesteld, dat die legereavalerie voor de vervulling van haar strategische taak ook tactisch als zoodanig te gebruiken is.

Aan dezen eisch voldoet de Lt. B. hoegenaamd niet, en het komt mij voor, dat wanneer onze financiële draagkracht niet toelaat om meer dan 2 regimenten cavalerie te onderhouden, het beter zou zijn deze regimenten aan de divisie groepen toe te wijzen, dan ze met 4 bataljons wielrijders te vereenigen tot een gevechtslichaam, waarvan de strategische waarde problematiek is, terwijl de tactische beginselen voor het gebruik van zulk een gevechtslichaam, geheel door ons zouden moeten worden uitgevonden, zonder daarbij de theorie aan eenigerlei oorlogservaring te kunnen toetsen.

De heer v. LAWICK, Mijnheer de Voorzitter. Mijne Heeren. De ritmeester WIRIX was zoo vriendelijk, mij reeds eerder inzage te geven van zijn voordracht, waarvoor ik hem hartelijk dank zeg. Met groote aandacht en waardeering heb ik de zoo belangwekkende voordracht gevolgd, met haar inhoud stem ik grootendeels in.

In het bijzonder is mij de verklaring uit het hart gegrepen, welke luidde: „*àe kleiner het leger, des te grooter moet naar verhouding de macht aan cavalerie (lichte troepen) zijn*". Niet alleen om alle eventualiteiten te kunnen keeren, maar ook om de manoeuvreervaardigheid tot het hoogste op te voeren.

Bij *verplaatsing in marschgroepen*, hetzij achter, hetzij naast elkaar, zou ik in het bijzonder den nadruk willen leggen op de noodzakelijkheid, hun onderlinge afstanden e.g. tusschenruimten zoo gering te houden, dat zij voortdurend in staat blijven, bij een gevechtsactie elkaar ten volle te ondersteunen.

Inleider dringt terecht aan op het zooveel mogelijk intact

houden van de gevechtskracht der Lt. B., o.a. door een *gepaste zuinigheid bij het uitzenden van horizontale verkenning-detachementen* en een intens gebruik van vertikale verkenning. Ik zou hieraan nog het volgende willen toevoegen. Bij gunstige weersgesteldheid, daartoe bekwamen vliegdiens en daartoe geschikte terreinen (zooals die tijdens de manoeuvres in 1924 nagenoeg alle bleken te zijn), kan de C. Lt. B. zonder gevaar zijn verkenning-detachementen grootendeels „binnen” houden en de uitvoering der tactische verkenning voornml. opdragen aan zijn vliegtuigen. Aangezien deze echter alleen kunnen zeggen „ik zie niets”, moet hun verkenning zekerheidshalve worden aangevuld door in enkele gevaarlijk geachte richtingen bovendien een verkenning-*patrouille* uit te zenden, welke ook kan vaststellen „er is niets”.

De verkenning-detachementen krijgen hun inspannende taak dubbel en dwars te vervullen bij ongunstige weersgesteldheid (mist, regen, e.d.), bij ongunstige verhoudingen der wederzijdse luchtstrijdkrachten of bij ongunstige terreinen voor de vertikale verkenning.

Inleider zegt, dat de lichte troepen der D. G. op 10—15 K.M. voor het front der D. G. moeten uitgaan, ter voorziening in de beveiliging op grooten afstand. Onder „beveiliging op grooten afstand” verstaat hij dan de beveiliging tegen vuurverrassingen op grooten afstand door 's vijands artillerie. Op dit punt wijkt mijn opvatting van die des Inleiders af.

Op 25—30 K.M. afstand van 's vijands verdragend geschut d.w.z. op 10—15 K.M. afstand van zijn voorste infanterieafdeelingen, kan dat geschut — z.a. kap. VAN DER VIJVER in zijn Mil. Spectator-artikel van Maart 1923 zegt — op de marcheerende colonnes reeds een vernietigende uitwerking en een ingrijpenden moreelen invloed uitoefenen. En hierom is het, dat op dezen afstand de naderingsmarsch moet aanvangen. Dit wil dus zeggen, dat de D. G. in haar oorspronkelijken marschvorm geen voetstap verder mag, dat op dezen afstand de bevelen voor dien naderingsmarsch moeten *zijn* uitgegeven en de onderdeelen moeten *hebben* bereikt. Dit

kan echter alleen, wanneer het bericht, dat de als verkenningdetachement vooruitgezonden snelle horizontale D. G. troepen op 's-vijands voorste infanterie-afdeelingen zijn gestuit, reeds *te voren* bij den C. D. G. is binnengekomen.

Maar M. H., verkennen kost tijd en ruimte, vooral wanneer de vijand versluieringsmaatregelen heeft getroffen. Die snelle horizontale troepen der D. G. moeten immers van elken ondervonden weerstand den aard vaststellen; zij zullen vechtende of uitwijkende ten slotte op een weerstand stuiten, welke bij nader toetsen den indruk vestigt, vijandelijke *infanterie*-weerstand te zijn. Dezen indruk eindelijk moet den C. D. G. nu nog per bericht worden toegezonden. En zoolang dit bericht dien C. niet heeft bereikt, is er voor hem geen aanleiding, bevelen voor de ontplooiing te geven en marcheert de D. G. dus gestadig in haar massalen en kwetsbaren marschvorm door.

Vooropstellende, dat de vertikale verkenning niet immer in staat is, tijdig voornoemden kritieken afstand te onderkennen, zal de C. D. G. zich ook op de verkenningssuitkomsten van zijn snelle horizontale troepen allèen moeten kunnen verlaten. Dit lijkt mij evenwel niet mogelijk, wanneer deze geen grooteren voorsprong dan dienzelfden kritieken afstand van 10—15 K.M. mogen nemen. Het lijkt mij daarentegen nookzakelijk, een overschot aan ruimte van een 10-tal K.M. te verleenen, dat het verkenningdetachement de gelegenheid zal verschaffen, zonder schade voor de D. G. het onafwendbaar oponthoud te verduren, noodig tot het toetsen van weerstand en het omtrekken of doorslaan van vijandelijke sluicrs. Slechts dan acht ik het mogelijk, de D. G. *tijdig* in te lichten.

Dit overschot aan ruimte alleen te verstrekken aan patrouilles, welke door het verkenningdetachement zouden worden uitgezonden, komt mij bepaald onvoldoende voor. Een afstand van 10 K.M. van een dergelijke patrouille tot haar moederafdeeling is te groot, terwijl de patrouille tot het toetsen van weerstand onmachtig moet worden geacht.

In afwijking met den Inleider noem ik de snelle horizontale D. G.-troepen een *verkennings*-orgaan. Zijn benaming

„veiligheids“-troepen kan mij niet bevredigen. Natuurlijk verschaffen alle verkenningsresultaten een zekere mate van veiligheid. Maar het hier besproken orgaan ontleent zijn bestaansrecht niet aan de behoefte om de D. G. te verluieren, te beschermen en te dekken, maar alleen aan de behoefte, den C. D. G. het initiatief te verzekeren ten aanzien van zijn marschwijze, zijn legeringswijze en zijn gevechtsvoering. Het vormt dus geen „veiligheids“-orgaan en niet „essentielement un élément de sûreté“, maar een „tactisch verkennings“-orgaan van de allerzuiverste soort (reine Aufklärung). Het moet alle aangelegenheden hetzij van tactischen, hetzij van geografischen aard meden, welke een ingrijpenden invloed kunnen uitoefenen op den marsch, de legering of het gevecht der D.G. En hiertoe zal dit verkenningsorgaan slechts in staat zijn, wanneer zijn voorsprong op de hoofdmacht ongeveer 1 dagmarsch groot is.

Wat het *cavalerie-gevecht* betreft, moge ik Uw aandacht vragen voor een 3-tal moderne momenten, uit het voorlaatste oorlogsjaar, welke ik aantrof in het boekwerk „The Desert Mounted Corps“ van Lt.-Kolonel Preston.

31 October 1917 werd de veldtocht van The Desert Mounted Corps in Palestina geopend tegen de aldaar onder v. Falkenhayn opereerende Duitsch-Turksche troepenmacht. Op dien dag moest het zeer sterke uitwaartsche vleugelsteunpunt van de vijandelijke stelling, de stad Beersheba, worden veroverd. Wegens de bijzonder groote moeilijkheden met de watervoorziening, werd het noodig geacht, dit verdedigingscomplex nog vóór het donker in bezit te krijgen. In het tegenovergestelde geval toch zou de geheele actie moeten worden afgebroken en in en mislukking eindigen.

De Britten maakten al vechtend vorderingen, de vijand werd uit verschillende buiten-werken geworpen. Maar zons- ondergang naderde en nog bevond men zich op eenige mijlen afstand van de eigenlijke verdedigings-werken van Beersheba. De tijd begon dus te dringen, daarom kregen 2 Cav.-divisiën, welke op en gedeeltelijk achter 's vijands buitenflank vochten, bevel te paard zoover te naderen, dat een aanval te voet vóór de duisternis kon plaats grijpen.

Dit bevel bereikte de 4e Brigade te half vijf, terwijl het op ruim 3 mijl afstand van Beersheba stond, maar door een geheel open vlakte ervan verwijderd..... En te 5 uur zou de zon ondergaan!

De Brigade-C., Generaal Grant, wist, dat de vijand sterk was, ongeschokt, opgesteld in loopgraven en dat hij werd gesteund door geschut en mitrailleurs. Het terrein, dat doorschreden moest worden, was open en slechts met den kijker verkend, en er bestond geen zekerheid omtrent de afwezigheid van een draadversperring voor 's vijands loopgraven. Tegenover deze bedenkingen stond de dwingende noodzakelijkheid, dat de stad vóór de duisternis in bezit moest zijn. Gen. Grant overwoog en besloot alles te wagen in een aanval „te paard“. De klassieke charge M. H.! *Over open terrein, tegen ongeschokte infanterie..... met mitrailleurs..... in loopgraven.*

De Brigade, momenteel 2 regimenten sterk, werd in haar geheel in snellen gang naar een terreinplooi verplaatst op 3000 yards van de vijandelijke loopgraven Z.O. van de stad. En zoodra de beide rijdende batterijen haar vuur op de vijandelijke loopgraven en batterijen hebben geopend, komt de Brigade met getrokken „bajonet“, in elk regiment de eskadrons in linie achter elkaar, uit de terreinplooi te voorschijn en gaat het in galop recht op de vijandelijke loopgraven aan. Het schemert reeds. De ruiters springen over de 2 M. diepe loopgraaf-lijnen, zitten er achter af en storten zich te voet, met de bajonet in de hand, in de loopgraven.

In 10 minuten is de geheele positie veroverd. En vóór 6 uur is de geheele stad met 1200 gevangenen en 14 kanonnen in handen der cavalerie gevallen. De verliezen van de beide regimenten bedroegen te zamen slechts 32 dooden en 32 gewonden.

Het tweede voorbeeld: een week later:

8 November 1917. Bij de vervolging van de terugtrekkende Turksche troepenmacht geraakt de rechter flank van de Britsche 60e Divisie ongeveer 3 uur nam. in een volmaakt kale vlakte plotseling onder hevig art.-vuur van verscheidene verborgen batterijen.

Kol. Gray-Cheape krijgt bevel, deze batterijen te chargeeren. Door een terreinplooi gelukt het hem, met een 10-tal pelotons van verschillende regimenten den vijand tot op 800 yards te naderen, waarna hij de charge tegen 's vijands flank ontketent.

Aan Turksche zijde staan in stelling 1 batterij veld-art., 1 batterij berg-art., daartusschen 4 mitrailleurs en er achter 3 zware houwitsers, bovendien... 2 bataljons inf.

In enkele minuten is de geheele positie in handen van de cavalerie gevallen met aan gesneuvelden en gewonden 75 man van de 170, die ten aanval reden.

En nu een 3e voorbeeld, weer een week later:

13 November 1917: De aanval van de Britsche infanterie op de Turksche stelling bij El Mughar werd op een gegeven oogenblik door een hevig mitrailleur- en geweer-vuur uit de tuinen van het dorp gestuit. Aangezien nog een groot stuk open terrein te doorschrijden overbleef, werd de onmogelijkheid ingezien, den aanval voort te zetten en werd de infanterie in een achterwaarts gelegen rivierbedding teruggenomen, terwijl aan de *6e bereden* brigade werd opgedragen, tegen het nevengeedeelte der stelling den aanval over te nemen.

De Brigade-C. had bij het afslaan van den inf.-aanval deze opdracht voor zijn brigade reeds voorzien en door officierspatrouilles het terrein voor een nadering doen verkennen. Hun inlichtingen bevestigden de persoonlijke meening van den Brig.-C.... *dat de vijandelijke stelling alleen door een aanval te paard kon worden bereikt.* Het aanvalsterrein n.l. was even open als dat waarover de infanterie niet voorwaarts kon komen en meer dan 2 mijl diep, overigens gelukkig zonder ernstige hindernissen.

De Brigade valt aan in 2 gevechtsgroepen, elk van 1 regiment, in elk regiment de eskadrons in open formatie op 20 yards achter elkaar.

Zoodra de eigen mitrailleurs, welke vooruit waren gezonden, het vuur hebben geopend, klimmen de beide regimenten uit de rivierbedding te voorschijn en rukken in draf door de vlakte op. Deze verschijning is het sein tot een geweldige

vuur van alle wapens aan beide zijden. De regimenten blijven rustig doordraven tot op een $\frac{1}{2}$ mijl van de stelling, gaan dan in snellen galop de helling op en op een 100 yards van den top breekt de charge los.

Van het rechter regiment is het hoofd-eskadron in 10 sec. door de stelling heen en, voordat de vijand zich opnieuw kan te weer stellen valt hij ten prooi aan het 2e en 3e eskadron. Slechts enkele minuten zijn vanaf den aanvang der charge verlopen.

Het aanvalsterrein voor het linker regiment was minder gunstig, zoodat het hoofd-eskadron in de verleiding kwam, af te zitten en met de bajonet aan te vallen. De beide volgende eskadrons evenwel gingen te paard door, en hadden den hoogtekam vermeesterd voordat het afgezeten eskadron hem bereikte. Bovendien had het afgezeten eskadron de zwaarste verliezen aan ruiters en paarden geleden.

M. H., ons tegenwoordig voorschrift noemt het gevecht te voet de normale vechtwijze voor cavalerie en aanvaardt den aanval te paard slechts als uitzondering. Ik geloof het echter van voldoende belang, te waarschuwen tegen de menschelijke neiging om het normale geleidelijk te gaan beschouwen als het eenig mogelijke of juiste. En hierom is het, dat ik op deze plaats heb willen wijzen op enkele *mogelijkheden* van het gevecht te paard; mogelijkheden, welke gedurende den geheelen veldtocht in Palestina niet tot de uitzonderingen behoorden, maar herhaaldelijk werden bewezen, in het bijzonder... *wanneer een aanval te voet door 's vijands vuur en het open terrein geen kans van slagen bood.*

Hoe dikwijls is niet reeds verkondigd, dat de aanval te paard heeft afgedaan en de kracht van het moderne vuur een dergelijken aanval onmogelijk maakt. Maar geen enkele oorlog M. H., ook de laatste niet, heeft bewezen, dat het vuur alléén in staat zou zijn, ons wapen tot afstand van zijn charge te dwingen.

De massa is niet opgewassen tegen het vuur, maar het vuur is niet opgewassen tegen de snelheid. Dit geldt zoo... in het O. als ook in het W. En wanneer ik een waarschuwing mag uitspreken, dan zou het zijn:

Aan den infanterist: Bedenk, dat het vuur uit een loopgraaf zonder *hindernis* u geen veiligheid waarborgt tegen een aanval van ruitery;

aan den cavalerist. Voor een aanval te paard vormt niet het vuur maar de *hindernis* uw grootste gevaar.

De beteekenis van den aanval te paard stijgt vooral voor onze zoo zwakke cavalerie in waarde, omdat de oorlogservaring evenals voorheen ook nu heeft uitgewezen, dat de verliezen daarbij geringer en de resultaten grooter zijn dan bij den aanval te voet. Echter moet worden voldaan aan 2 eischen:

afwezigheid van hindernissen, welke de charge kunnen stuiten en

steun van artillerie- of mitrailleuervuur.

De heer VAN ERMEL SCHERER. Mijnheer de Voorzitter. Mijne Heeren. De heer WIRIX is zoo vriendelijk geweest mij zijn voordracht van hedenavond ter inzage te geven, in de verwachting, dat ik daarin aanleiding zou vinden iets in het midden te brengen ten aanzien van de artillerie der Lt. Br. Mijn dank daarvoor betuigende, maak ik gaarne van de aangeboden gelegenheid gebruik om iets in het midden te brengen, mij daarbij tot de artillerie beperkende.

Naar mijn meening is de artillerie feitelijk *het* wapen van den *commandant* der brigade, waarmede deze zijn invloed op de verschillende deelen van het gevechtveld kon doen gevoelen. De artillerie bestaat volgens de allernieuwste organisatie uit 2 batterijen rijdende artillerie, 1 batterij van 7 e.M. met Fordsontractors en 1 sectie van 12 e.M. Hw: (later batterij van 10 e.M. Hw.) eveneens met Fordsontractors. Voorts is nog ingedeeld een batterij van 6×6 e.M. op vrachtauto's en heeft elk regiment huzaren een bespannen batterij van 4×6 e.M. De 6 e.M. batterijen zijn vuurmonden voor vuur op betrekkelijk korte afstanden, tot het breken van kleine weerstanden en bestrijding van pantserwagens, terwijl zij voorts bij de verdediging een flankerende taak kunnen vervullen. Zij behooren onmiddellijk ter beschikking van de troepen te

zijn. Ik zou dan ook de 6 e.M. autobatterij in beweging en bij den aanval in den regel aan de wielrijders willen toevoegen, in de verdediging aan de in stelling staande troepen. Een bezwaar acht ik de wijze van vervoer op groote vrachtauto's. Het afladen neemt te veel tijd, officieel 10 minuten, ofschoon ik den vuurmond in 5 minuten heb zien afladen te St. Oedenrode. Ik zou zoo gaarne een vervoer zien in Ford bestelauto's met lagen bodem, zooals ze door bleekerijen e.d. gebruikt worden. Bij inrichting met een omklapbaar achterbord kan de vuurmond in een oogwenk uitgeladen zijn. Is daarin geen plaats voor den voorwagen, wat ik betwijfel, dan konden deze seetiesgewijze op een groote vrachtauto volgen. De bediening die vermoedelijk niet in haar geheel plaats zou vinden in de bestelauto, zou in een Fordwagentje kunnen volgen.

De batterijen van 6 e.M. dus verder uitschakelende, moet m.i. de rest van de artillerie, dus de artillerie met paarden en die met motortractie als één geheel beschouwd worden. Onjuist zou het m. i. zijn, te handelen alsof de rijdende batterijen bij het cavaleriecommando behoorden en de motorbatterijen bij de wielrijders. Bij ons vormen, in tegenstelling met buitenlandse organisaties, de wielrijders de hoofdmacht der lichte brigade. Er is nu verschil in snelheid met de cavalerie. Echter m. i. niet zoo heel veel, en zit het meer in het verschil in tempo, dan in den af te leggen afstand. Kleine verbanden wielrijders kunnen hun beveiliging zoeken in snelheid, grootere verbanden met artillerie moeten zich in front en op de flanken beveiligen en dan verdwijnt de snelheidsfactor. Men rijdt dan niet met eenige bataljons, met een onveranderlijk tempo van 15 K.M. per uur, in één colonne langs een harden weg den vijand tegevoet. Men heeft flankbeveiliging noodig, verkenning in front, verband opnemen en dat alles geeft groote vertraging.

Er zullen zich allerlei gevallen kunnen voordoen: gebruik van de groote snelheid der wielrijders om snel een bepaalde lijn te bereiken en de cavalerie doen volgen als reserve: op die lijn de cavalerie inwachten en weer voorwaarts gaan: in evenwijdige colonnes langs verschillende wegen — wielrij-

ders harde, cavalerie dikwijls zachte, soms kortere wegen — oprukken en in een bepaalde lijn het verband herstellen; in moeilijk terrein — en naar mijn meening zal dit veel voorkomen — het sprongsgewijze voorwaarts gaan der wielrijders bevestigd door cavalerie in het tusschenterrein en wielrijders op de harde wegen; ten slotte het geheel gescheiden marcheeren en handelen van cavalerie en wielrijders, een m.i. minder gunstige handelwijze.

Al deze gevallen kunnen zich echter voordoen. En nu moet het in al deze gevallen mogelijk zijn om artilleriesteun op elk gewenscht punt te verleenen. Men moet dus zoowel artillerie hebben, die de cavalerie op de zachte wegen kan volgen, dus met paardentractie, als artillerie geschikt om in een wielrijderscolonne het tempo te volgen, dus met motortractie.

Dit geeft nu onze nieuwe organisatie. We kunnen aan elke marsch- of gevechtsgroep artillerie toebedeelen. Echter zal dit m.i. nimmer van huis uit, zonder bepaalde tactische redenen, moeten geschieden en ik kan mij vele gevallen voorstellen, waarin zoowel de rijdende artillerie onder een kleine dekking van 1 sectie à 1 compagnie wielrijders, aanvankelijk — zij het ook met verschillend tempo — ter hoogte van de reserve, een zelfden harden weg volgt, zooveel mogelijk bij elkaar en in de hand van den brigadecommandant, die dan haar gezamenlijke vuurkracht in de door hem gewenschte richting kan aanzetten, zoodat dus de voorste marschgroepen geen artillerie hebben, behalve de 6 c.M.

De rijdende artillerie zal er meermalen volstrekt niet rouwig om zijn, als zij ter sparing der paarden een goeden harden weg kan volgen, inplaats van met het gros der cavalerie door het terrein en de zachte wegen medegesleept te worden.

Waar de inleider de vraag of er sprake kan zijn van vermindering der *rijdende* artillerie opwerpt, omdat zij misschien een blok aan het been van het cavalerie commando kan worden, meen ik dan ook die vraag beslist ontkennend te moeten beantwoorden. De rijdende artillerie behoort niet onder alle omstandigheden bij dat commando en de dekking der artillerie kan, nu deze zelf met karabijnen en per batterij

met 2 lichte mitrailleurs bewapend is, aan veel kleinere verbanden dan vroeger overgelaten worden.

De artillerie is dus het wapen van den commandant der lichte brigade. Dit kan alleen als haar commandant ten allen tijde volkomen op de hoogte is van de bedoelingen van den Br. C. Daartoe is het noodig dat hij ten allen tijde in den staf is. Te paard of met zijn motorzjyspan kan hij den Br. C. onder alle omstandigheden volgen. Hij is echter tevens afdeelingcommandant en moet die afdeeling rechtstreeks commandeeren; verder heeft hij een *bereden* afdeelingstaf, dien hij bij de voorbereiding van het in stelling komen noodig heeft en die hem niet ten allen tijde kan volgen.

De beide functiën van artillerie-commandant en afdeelingcommandant zijn niet wel vereeuigbaar. Het is dan ook m.i. zaak de oorlogsorganisatie van de rijdende artillerie uit te breiden met een afdeelingcommandant, die den afdeelingstaf bij zich heeft en die de artillerie in het gevecht rechtstreeks commandeert; de korpscommandant kan dan met een zeer kleinen staf steeds bij den brigade commandant zijn. Nu moet meermalen de oudste batterij-commandant als afdeelingcommandant invallen, wat niet wenschelijk is.

Wat het optreden der artillerie betreft, dit zal in den regel verrassend, snel en hevig moeten zijn met korten duur der vuren tengevolge van de bezwaarlijke munitieaanvulling.

Voor veel rekenen en het zoeken van waarnemingspunten is hier niet veel tijd. Meermalen zal men vliegerwaarneming moeten gebruiken. De organisatie kent echter maar één afdeelingstaf, dus één L. W. station en daarmee kan feitelijk maar met één vlieger één vuur gelijktijdig geleid worden. Dit is zoowel bij het optreden in gescheiden gevechtsgroepen als bij het gelijktijdig bevuren van verschillende doelen, te weinig. Ik geloof dat het dus wenschelijk is om twee L. W. stations bij de afdeeling in te deelen, ten einde het mogelijk te maken, zoowel bij gescheiden gevechtsgroepen als bij verschillende gelijktijdige vuuropdrachten, ook een L. W. station bij één der batterijen in te deelen en dus voor deze schieten met vliegerwaarneming met rechtstreeksehe verbinding met den vlieger mogelijk te maken.

Ten slotte zal de artillerie der lichte brigade moeten zoeken naar methoden om snel *ongeveer* de ligging van een vuur te bepalen, wat voldoende zijn zal voor die vuren, die in hoofdzaak ten doel hebben den vijand tot ontwikkeling te dwingen en op te houden, of wel het vijandelijk moreel willen schokken door te toonen, dat een aanzienlijke macht, waarbij artillerie, optreedt, wat meermalen vijandelijke lichte troepen, met een alleen verdragende opdracht, tot terugwijken zal brengen.

Ik denk hierbij aan het meten van de plaats van een groep hooge springpunten, zooals ook ons schietvoorschrift aangeeft, doch dan door een eenvoudiger methode met planchet of georiënteerde kaart van uit twee of drie punten, die met waarschijnlijkheid vrij juist op de kaart staan.

Mijn opmerkingen staan wat meer laag bij den grond dan het peil waarop het debat zich hedenavond beweegt. Het zijn meer détails uit de praktijk, en een gevolg van mijn waarnemingen bij de oefeningen van de lichte brigade in 1924. Ik meende echter toch goed te doen ze hedenavond te doen hooren.

De heer WRIX. Ik dank de heeren debaters voor de groote aandacht, die zij aan mijn voordracht hebben gewijd.

Allereerst den 1e luitenant ZEGERS beantwoordend, moet ik bekennen, dat ik zijn optimisme benijd, een optimisme, dat wellicht niet gedeeld zou worden door de Cn der cav. div. in België en Frankrijk, die slechts 3 comp. W. onder hun bevelen hadden, een optimisme, dat deze zeer zeker niet zouden deelen, indien zij over eenige bataljons W. hadden beschikt.

Wat betreft de geschiktheid voor de strategische verkenning, heb ik bij de voordracht in Breda al voldoende doen blijken, in welke mate de cavalerie beter dan de W. geschikt is voor den verkenningsdienst. En wanneer de C. Lt. B. toch verk. detn. van W. zal uitzenden, dan geschiedt dit zuiver uit gebrek aan cavalerie. Het dirigeren van verk. detn. bestaande uit W., dan wel uit cav., hangt niet alleen af van het terrein, maar m.i. ook van de plaats, die het verk.

det. in het verkenningnet inneemt. Zullen bij voorkeur in het midden van de te verkennen frontlijn die van W. worden uitgezonden, op de vleugels zullen detn. van cav. moeten worden gedirigeerd, omdat dáár in elk geval het neventerrein ingegaan moet worden om de opstelling van de vleugels van den vijand te bepalen.

Wat betreft het wegennet, wordt door den 1e luitenant ZEGERS en door vele anderen de fout gemaakt, dat zij te egoïstisch in hun beschouwingen zijn. Zij gaan na, waartoe zij zelf of in het algemeen de wielrijder in staat is, hetgeen op zich zelf zeer belangwekkend is, maar geen waarde heeft voor verplaatsing van grootere eenheden. De C. Lt. B. werkt niet met enkele wielrijders, noch met patrouilles, maar met compagnieën, bataljons en marschgroepen, waarbij gevechtstreinen en motorrijwielen. Gaan wij het wegennet b.v. in Z. O. Brabant na, dan zullen wij vinden aan wegen in O. richting voerend, één weg op elk 10 K.M., aan wegen in Z. of Z. O. richting voerend, één op elke 8 K.M. Is dit wegennet dicht genoeg om de Lt. B. in 2 marschgroepen met 5 K.M. tusschenruimte in elke richting te brengen? Dan moet ik antwoorden, neen. Gaan wij al deze kunstwegen na, dan blijkt, dat er zich gemiddeld om de 8 à 10 K.M. een knooppunt voordoet, waar òf naar links, òf naar rechts en soms naar beide zijden inslaan mogelijk is. M. H., leent dit kunstwegennet zich om een mobiel lichaam gemakkelijk naar alle zijden te bewegen? Wederom moet het antwoord ontkenkend luiden. Gaan wij dus het wegennet met het oog hierop beschouwen, dan krijgt dit een heel ander aspect, dan de debater ons doet voorkomen. Dan komt voor de verplaatsing der Lt. B. in hoofdzaak alleen het kunstwegennet voor de W. en de cav. in aanmerking en voor de laatste ook de zandwegen. Dit kunstwegennet is in ons land dus niet zoo bijzonder dicht, althans niet dicht genoeg, dat daaruit een argument mag worden gesmeed, om de Lt. B. voor een groot deel uit W. te doen bestaan. Daarom zou ik het zeer wenschelijk vinden, indien gedurende de najaarsoefening der Lt. B. b.v. een bataljon W. met auto's uitrukke om te kunnen nagaan wat een bataljon plus gevechtstrein kan

presteeren en wat de gevolgen daarvan zijn voor de leiding. 'Oefeningen' van versterkte vredescompagnieën zonder Z. M. en zonder gevechtstreinen kunnen geen goed beeld geven van hetgeen men van grootere wielrijdersafdeelingen kan verwachten.

De heer ZEGERS heeft de Lt. B., een brigade wielrijders genoemd waaraan wat cavalerie is toegevoegd om de gebreken der W. aan te vullen. Dit is een voorstelling, die mij en waarschijnlijk ook U te ver gaat en waartegen ik met kracht zou willen opkomen. Uit financieele overwegingen heeft men een gedeelte der cav. door W. vervangen, hopende iets te scheppen, dat de bijzondere eigenschap der Cav. Br. had, n.m. „beweeglijkheid”. Dit is slechts ten deele gelukt.

Hoe stel ik mij de verhouding tusschen cav. en W. in het verband der Lt. B. voor? In mijn voordracht heb ik erop gewezen, welke rol de W. in de buitenlandsche organisatiën innemen, maar heb daaraan toegevoegd, dat wij ons met de opvatting van de zorg voor „das Mitkommen” niet mogen tevreden stellen, dat daarentegen voor onze verhoudingen de zorg voor een goede marschregeling van de combinatie cav. en W. een hoofdvoorwaarde voor de gevechtsvaardigheid der Lt. B. is. Daaruit blijkt reeds, dat ondanks de buitenlandsche meening de W. in onze Lt. B. niet meer het karakter van hulpwapen hebben, maar dat zij een lichaam beteekenen geassocieerd aan de cavalerie.

Maar dit wil nog niet zeggen, dat in het verband der Lt. B. de W. dezelfde tactische beteekenis hebben als de cav.! Ik geloof niet, dat het nut heeft, om hier rangcijfers toe te kennen, maar wel is het noodzakelijk om nauwkeurig de capaciteiten van elk wapen af te wegen, zonder welke de zorg voor een harmonisch samengaan niet mogelijk is. Wanneer wij voor elke taak, die het legerbelang aan de Lt. B. vraagt, de tactische waarde gaan vergelijken, dan zullen wij tot de ervaring komen, dat de leidende plaats daarbij door de cav. zal worden ingenomen, niet alleen wegens haar bijzondere geschiktheid voor den verkenningsdienst, maar ook wegens de ideale beweeglijkheid van grootere afdeelingen. In een verdedigende stelling daarentegen zullen de W.

de hoofdrol vervullen, waaromheen gegroepeerd het ruiterswapen. En willen wij de gevechtswaarde vergelijken, dan moet ik op den voorgrond stellen, dat de groote vuurkracht der Lt. B. alléén tot haar recht kan komen, wanneer die kracht verrassend op de juiste plaats kan worden gebracht; en hierin ligt het criterium voor het bepalen van de gevechtswaarde van elk dier wapens; kan C. Lt. B. er op een gegeven moment partij van trekken.

Summa summarum moeten wij dus de Lt. B. als een associatie van cav. en W. beschouwen.

Toen door mij de organisatie der Lt. B. is besproken, moest een der belangrijkste punten — de te geringe hoeveelheid cavalerie — naar voren worden gebracht en als gevolg daarvan de sterkteverhouding van cav. en W. En waar die verhouding een zeer grooten invloed heeft verkregen op de beweeglijkheid en marschtechniek der Lt. B. moest die verhouding wederom uit wetenschappelijk oogpunt worden bekeken; een dergelijke objectieve beschouwing kan m.i. geen gevoeligheden opwekken.

Dat de grossen der W. als regel stootkussens zullen vormen komt mij als een gevaarlijk beginsel voor, omdat op deze wijze het gros der Lt. B. versnipperd wordt en als eenheid voor vleugelbeveiliging geen kracht meer zal bezitten.

De overste SCHUURMAN heeft erop gewezen, dat de operatieruimte in ons land niet bijzonder diep is en niet altijd gelegenheid zal geven om de Lt. B. op ± 20 K.M. vóór het legerfront te plaatsen. Maar dit sluit m.i. niet uit, dat wij toch het goede beginsel van die plaatsing op den voorgrond moeten stellen en naar de uitvoering daarvan zooveel mogelijk moeten trachten te sturen. Is de afstand tot de grens te gering, dan moet de Lt. B. op het kritieke moment naar voren, tenzij de wederzijdsche afstand al zoo klein is, dat onmiddellijk de toestand intreedt, waarbij de Lt. B. voor de vleugelbeveiliging moet zorg dragen.

Onder het gros Lt. B. worden niet alleen het cav. co. verstaan, maar evenzeer de wielrijders, die als gevechtskracht ter beschikking blijven.

De vraag, gemengde tactische verbanden of niet, kan

misschien slechts door de praktijk worden opgelost, hoewel m.i. toch nog de eisch, om het meeste rendement uit elk der beide wapens (cav. en W.) te verkrijgen, zich tegen die gemengde tactische verbanden zal verzetten. De overste SCHUURMAN heeft gepleit voor soepelheid bij het samenstellen der groepen, opdat de wapens elkander zouden kunnen aanvullen. Debater heeft daarbij een ideaal toestand voor oogen, waarbij elke gevechtsgroep door haar samenstelling alle elementen in zich vereenigt, die noodig zijn, om vuurkracht, beveiliging en beweeglijkheid tot hun recht te doen komen. Doch m.i. kan die toestand gedurende den marsch — gezien het weggennet — niet bereikt worden, omdat bijna nergens 2 marschgroepen van wielrijders naast elkander kunnen marcheeren en daarenboven de cav. daardoor aan de kunstwegen zou worden gebonden, zulks ten nadeele van de soepelheid van het geheel!

De generaal GRAZIOLI, bekend schrijver van de brochure „Les corps légers mixtes” geeft als conclusie omtrent dit punt aan: „Si nous ne lions jamais le cheval au moyen mécanique, mais si nous faisons de l'un et de l'autre deux moyens tactiques alliés et opérant en harmonie.”

Waar de overste SCHUURMAN in het cav. co. ziet een beschikbaren staf voor een gemengde marsch- of gevechtsgroep, komt mij dat commando onmisbaar voor als staf voor de meest beweeglijke groep, die de C. Lt. B. zooveel mogelijk ter beschikking moet houden voor gevechtsoopdrachten, die snelheid van beweging eischen door terrein, waarin grootere afdelingen wielrijders niet snel en verrassend kunnen optreden.

Den ritmeester FABUS dank ik voor den steun, dien hij mij verleend heeft, waarbij ik constateer, dat zoowel hij, als ik aan de samenwerking van cav. en W. groote waarde hechten. De ritm. FABUS zoekt deze echter *in* de gevechts of marschgroepen, terwijl ik mij voorstel, deze te scheppen *tusschen* de verschillende groepen. Voor wat betreft de gemengde tactische verbanden zoude ik verder willen verwijzen naar mijn antwoord aan den overste SCHUURMAN.

De kapitein H. DE IONGH heeft gevraagd, of de conse-

quentie van het geven van geen formeelen steun aan de verk. detn. eigenlijk niet het plaatsn der Lt. B. op een vleugel is.

Ik heb reeds naar voren gebracht, waarom ik een aanvankelijke opstelling der Lt. B. vóór het legerfront verkies. Daaraan wil ik toevoegen, dat de Lt. B. deel uitmaakt van een systeem van beveiliging op grooten afstand, welke beveiliging niet alleen verkregen moet worden door een goed ingerichten verkenningdienst, maar ook door een zekere groepeerling der krachten, waarbij de Lt. B. een aanvankelijke plaats inneemt vóór het front. In dit geval kan de C. Lt. B. aanvullende verkenningen doen verrichten en moreelen steun verleenen; staat de Lt. B. op een vleugel, dan is de afstand van het gros der brigade tot aan de lijn waarin verkend moet worden, te groot.

Maar waarvoor ik het meeste zou vreezen, wanneer de Lt. B. op een vleugel staat, is, dat aan de Lt. troepen der Div. gr. de strategische verkenning in front zal worden opgedragen. Dit zou een niet verdedigbaar, ondeugdelijk systeem zijn, dat ik niet gaarne zou ondersteunen. Want de Lt. tr. der Div. gr. zijn „essentiellément des éléments de sureté”, die door hun functie gebonden zijn aan een zekeren afstand tot de hen volgende divisiegroepen, welke afstand van 20—25 K.M. lang niet ver genoeg vooruit grijpt om inlichtingen voor het H. V. van belang, te kunnen inwinnen. De C. V. moet weten wáár en op welk moment de groote samenstoot moet plaats vinden, hij moet op de hoogte gehouden worden van „le degré d'avancement de la manoeuvre adverse”, hem moet worden medegedeeld, waar zich de frontlijn van den vijand met vleugels bevinden, als 't ware aan te geven door een forsche stippellijn. En dit zijn verkenningen, die niet door de Lt. tr. der Div. gr. kunnen worden uitgevoerd, daarvoor is de afstand te groot. In het buitenland wordt zulks alleen bij hooge uitzondering gedaan, ons G. V. ademt gelukkig denzelfden geest. Zeer zonderling zoude het dan ook zijn hiervan af te wijken, mede gezien de samenstelling dier lichte troepen, die uit een 3-tal eenheden bestaande pas bij mobilisatie worden opgericht.

Bedenken wij nog daarbij, dat het weinig diepe operatieterrain — indien mogelijk — zeer zeker een plaatsing der Lt. B. vóór het legerfront vraagt, anders komen de verkenningen te laat, zoodra de luchtverkenning de te verkennen richting heeft aangeduid (Mons!)

De Lt. B. zal dus voor de algemeene beveiliging aanvankelijk vóór het front moeten komen en wij moeten niet de moeilijkheden uit den weg gaan, zich voordoende bij haar verplaatsing naar een vleugel, want die moeilijkheden zijn alleen van marschtechnischen aard.

De ritmeester MATHON heeft de vraag gesteld of de verkenning wel mogelijk is zonder het ingrijpen van het gros der Lt. B. Bij de strategische verkenning moet de frontlijn van den vijand aangegeven worden, als 't ware door een forsche stippellijn. En of daaruit nu al eens een stippel mankeert, doordat een verk. det. niet vooruit kan, dit doet m.i. weinig ter zake, want dan krijgen wij een stippellijn met een enkele grootere tusschenruimte, desnietemin voldoende gegevens bevattende tot doorvoering van het voorgenomen operatieplan. Overigens moeten wij niet over het hoofd zien, dat de verk. detn. in zich de kracht moeten hebben om lichten weerstand te breken, „pour s'ouvrir le passage"; dat niet overal op weerstand zal worden gestooten, v.n. dáár waar 's vijands legereavalerie zich bevindt, maar ook deze moet tijdig het front verlaten om zich naar een vleugel te begeven. Stuit een verk. det. op weerstand, dan is het niet noodig om dit detachement te versterken, e.q. met de geheele Lt. B. in te grijpen, want C. Lt. B. kan aldaar „doubler la reconnaissance" d.w.z. door luchtverkenning doen nagaan, wat zich achter die contactlijn bevindt. Ik zou hierbij nog willen opmerken, dat volgens ons G. V. van de zwakke verk. afd. div. gr. wel verwacht wordt, dat zij 's vijands verkenningsafdeelingen terugwerpen om tot de volgende strijdkrachten door te dringen.

Mocht de Lt. B. daadwerkelijk ingrijpen, dan is de invloed daarvan (gevechtsfront \pm 5 K.M.) zeer gering in verhouding tot de lengte van het te verkennen front.

In de krijgsgeschiedenis heb ik slechts een tweetal voor-

beelden kunnen vinden, dat verk. detn. de hulp van het gros inriepen, n.m. bij Moyenvie (2e Fr. cav. div.) en bij Dieuze (Beiersche cav. div.); in beide gevallen werd wel een gat geslagen, maar de resultaten waren gering.

De indruk uit het artikel „Dévouverte” Revue de Cav. Sept. '24 is, dat de uitgezonden Fransche verk. detn. geheel op eigen krachten vertrouwd en er niet aan dachten om hulp van achteren te vragen.

In België wordt ten behoeve van de legerecavalerie een „centre de renseignement” opgericht òf door den D. C. òf door den C. V., òf door een der Cn. van een divisie in 1e linie. Wordt dit „centre” door het H. V. opgericht, dan gaan de berichten van de verk. detn. over dit „centre” rechtstreeks naar het H. V., hetgeen wijst op een verminderden invloed van het gros der division légère.

Uit bovenstaande moge dus blijken, dat de verk. detn. moeten trachten geheel op zich zelf te vertrouwen om de aan hen gevraagde gegevens zonder hulp van achteren te verkrijgen. Het gros der Lt. B. blijve het reservoir!

Den majoor VAN ERMEL SCHERER dank ik voor de aanvulling die hij op artilleristisch gebied wel heeft willen geven. Evenwel zoude ik mij met een aparte marschgroep van artillerie niet geheel kunnen vereenigen, omdat een vermeerdering van marschgroepen de bevelvoering bemoeilijkt en de beweeglijkheid vermindert; alleen een oogenblik voor den aanvang van het gevecht, kan ik mij voorstellen, dat de R. A. verplaatst moet worden in de richting van de overige artillerie.

Daaruit blijkt al reeds dat rijdende artillerie in onze organisatie niet gemist kan worden.

Ook het marcheren in verschillende groepen, waarbij de artillerie in hoofdzaak bij de achterste groep zou worden ingedeeld, zou mij niet kunnen bekoren, omdat een dergelijke indeeling een nadeeligen invloed zou hebben op de snelheid van doorvoering van het gevecht, dat bij de Lt. B. in beginsel kort moet duren; inmers zoodra mogelijk moet de beweeglijkheid weer hernomen kunnen worden, want daarin schuilt haar kracht.

De ritmeester VAN LAWICK heeft over de Lt. tr. Div. gr. uitgewijd en breekt een lans voor den naam verkenningsergaan.

Ik geloof, dat bij de geheele groepeerings der Lt. troepen een noodzakelijk verband gelegd moet worden tusschen den werkring der Lt. B. eenerzijds en die der Lichte tr. Div. gr. anderzijds. Waar aan de eerste de verkenning in grooten stijl wordt opgedragen, moeten de Lt. Tr. Div. gr. meer zorg dragen voor de beveiliging op grooten afstand, omdat de Lt. B. daarin niet tegelijkertijd op het geheele front kan voorzien. En uit dit oogpunt beschouwd noem ik de Lt. Tr. Div. gr. elementen voor de veiligheid op grooten afstand. Het doel hiervan is te waken tegen een verrassing van de bevelvoering, opdat bij het geven der gevechtsbevelen het initiatief aan eigen zijde blijft. Om daaraan te voldoen, is verkenning noodzakelijk, mits deze plaats vindt binnen het bepaalde rayon van de beveiliging op grooten afstand. Ons G. V. geeft geen afstand aan, omschrijft overigens zeer juist de taak der troepen. Wat die afstand betreft, *kan* deze niet groot zijn, gezien de geringe sterkte der troepen, het breede te beveiligen front en de kans van stuiten op overeenkomstige vijandelijke troepen. Die afstand *mag* niet te groot genomen worden, omdat de gegevens, voor het gevecht van belang, niet te vroeg moeten ingewonnen worden, anders hebben zij hun waarde bij den samenstoot verloren.

Is de ritm. v. LAWICK nu van meening, dat de D. G. Cn. eerder moeten worden gewaarschuwd, zulks met het oog op hun naderingsmarsch — een punt dat hier verder buiten bespreking gelaten wordt — dan zullen zij op hun Ver. V. A. moeten vertrouwen, omdat hun Lt. Tr. wegens de kleine werkingssfeer daartoe niet in staat zijn.

De VOORZITTER: Mijne Heeren! Uit de ervaringen van den jongsten oorlog en uit hetgeen wij dezen avond hebben gehoord, is wel deze leering te trekken, dat sterke, goed uitgeruste lichte troepen, oordeelkundig aangevoerd, in den aanvang een beslissenden invloed kunnen hebben op het geheele verloop van den veldtocht.

Ik vestig nog eens de aandacht op de eischen — reeds vroeger op een andere plaats vermeld — te stellen aan lichte troepen en dus ook aan onze lichte brigade.

Tactisch inzicht en besluitvaardigheid van den brigadecommandant;

Een harmonisch gebruik van cavalerie met de andere snel verplaatsbare wapens;

Groote beweeglijkheid onmiddellijk voor, tijdens en na het gevecht;

Plooibaarheid in het groepeeren en hergroepeeren van gevechtsgroepen.

In dit verband zullen opleiding en oefening van lichte troepen in hoofdzaak gericht moeten zijn op de toepassing van het mobiele element. Zijn eenmaal de fronten vastgelopen, dan moeten de lichte troepen door andere troepen worden afgelost.

De wensch aan het slot van de bijeenkomst te Breda op 28 Maart 1924 uitgesproken, dat de verschillende wapens en diensten, die bij mobilisatie de Lt. B. vormen, ook voor zooveel mogelijk, in vredestijd onder den aangewezen commandant, den inspecteur der cavalerie, worden gesteld, is in zooverre in vervulling gegaan, dat thans de regimenten huzaren, het regiment wielrijders en het korps rijdende artillerie onder zijne bevelen zijn gesteld. Die opperofficier is daardoor op gelijke lijn gekomen als een D. C. In oorlogstijd worden onderdeelen van andere diensten, waarbij vooral de luchtstrijdkrachten een belangrijke plaats zullen moeten innemen, aan het Co. toegevoegd.

Door de vastgestelde vredesorganisatie is de C. Lt. B. in staat oefeningen te houden, waarbij het gebruik van de Lt. B. met al haar onderdeelen ter sprake wordt gebracht. Uit die oefeningen en ook uit die in grooter verband, zijn nuttige leeringen te trekken, want al behoeft men zich niet blind te staren op manoeuvre-ervaringen, toch zijn die oefeningen in grooter verband nog het minst slechte surrogaat om aanvoerdersbekwaamheden te kweeken.

Mijne Heeren! Mij aansluitende aan de hulde, die enkele sprekers reeds hebben gebracht, geloof ik uit uw aller naam

te spreken, wanneer ik den ritmeester WIRIX mijn warmen dank betuig voor zijn degelijke studie, waarin hij, in aanmerking genomen den hem beschikbaar gestelden korten tijd, toch op zeer heldere wijze en in chronologische volgorde heeft besproken den belangrijken invloed, dien de ontwikkeling van het luchtwapen, de groote vuuruitwerking der moderne vuurwapenen en de uitgestrektheid der fronten op de tactiek van het wapen der cavalerie en van de lichte troepen hebben gehad, om daarna ons te toonen hoe in verband hiermede taak, organisatie, bevelvoering en marschregeling van de Lt. B. zouden moeten zijn. Dat hij hierbij tegenstanders zou ontmoeten, het was te verwachten; ik ben er slechts dankbaar voor, want het pro en contra van personen die van dit onderwerp een studie hebben gemaakt, kan slechts ten goede komen aan een zoo jonge organisatie, als de Lt. B. is.

Aan de debaters een woord van erkentelijkheid voor hetgeen zij hedenavond in het midden hebben gebracht, en aan den inleider alle hulde voor de wijze, waarop hij dezen heeft beantwoord.

In de hoop, dat het volgend werkjaar ons wederom belangrijke voordrachten zal brengen, sluit ik deze laatste bijeenkomst.

STELLINGEN.

1. Bij de strategische verkenning heeft een verschuiving van invloed op de resultaten der verkenning plaats gehad van het gros der verkenningsafdeeling naar de verkenningsdetachementen, welke naar aanleiding daarvan de verkenning zooveel mogelijk zonder hulp van achteren moeten doorvoeren en dus voldoende sterk moeten worden gemaakt.
2. De Lt. B. is voor vleugelbeveiliging een onmisbaar orgaan en dient daarvoor te worden gespaard.
3. De hoeveelheid cavalerie is voor kern der Lt. B. te

gering, ook in verhouding tot het aantal wielrijders. Door de ontstane verhouding wordt de leiding der Lt. B., als beweeglijk geheel, verzwaaard.

4. Aan de luchtverkenning valt in dienst der Lt. B. een belangrijke taak ten deel, niet alleen wegens het gemis aan voldoende cavalerie, maar ook in het belang van de snelle uitvoering van alle hoofdopdrachten. De Lt. B. dient op een eerder tijdstip van luchtstrijdkrachten te worden voorzien dan de divisiegroepen.

5. Aan de bevelvoering der Lt. B. moet een grootere mate van vrijheid van handelen gelaten worden dan aan die der Div.-groepen, teneinde aan de, haar specifieke, opdrachten te kunnen voldoen.

6. De verplaatsing der Lt. B. is door de groote hoeveelheid toegevoegde wielrijders meer afhankelijk van het bestaande kunstwegennet geworden, waardoor het geheel aan „beweeglijkheid” heeft verloren.